

KRIV

Glasilo Osnovne šole Franceta Prešerna v Kranju, letnik XLI, šolsko leto 2005/2006, številka 1

UVODNIK

Dragi krikovci in krikovke!

Vemo, da zdaj, ko se bliža konec šolskega leta, nimate veliko časa, saj se »piflate« za boljše ocene in imate še kup drugih pomembnejših stvari, kot so izdelovanje plonk listkov (preberite si naše nasvete za njihovo izdelovanje in srečno), v 9. razredu se pripravljate na valetu ...

Pred vami je spet Krik, ki prinaša obilico člankov. Kakšni so – dobri ali slabi – presodite sami. Mogoče boste našli tudi kaj koristnega. Najprej obvezno preberite horoskop, kjer boste izvedeli pomembne podatke o sebi. Kitajci niso kar tako! Sprehodite svoje oči med intervjuji z novimi učitelji, spoznajte lumparije Toma Križnarja, podoživite šolske tabore, preberite aktualno črno kroniko in se pozabavajte z nagradno križanko, potem pa le brž na počitnice, ta številka Krika pa naj vas spominja na preteklih »mučnih« 10 mesecev.

Uredništvo Krika

Vesna Rogl, 8. b

Kolofon

Uredniški odbor: Tjaša Divjak, Katarina Fras, Miha Perhavec, 9. d; Nina Mikič, Rok Sušnik, Luka Murnik, Kristina Štern, Vesna Rogl, Eva Fras, Mitja Okršlar, 8. b; Tilen Markun, 8. c; Nasja Starman, Nina Klemenčič, Tina Sajovic, Damir Turšič, Monika Zabret, Lucija Pavlin, Karin Šega, Nina Stojković Todorić, Nina Kristanc, Kaja Ožek, 7. č; Žiga Kodrič, 5. c.

Mentorici: Božena Bogataj in Nada Pajntar

Oblikovala: Tilen Markun in Primož Mekuč

Likovne prispevke učencev sta izbrala: Abaza Bojan in Darja Lunder – Černilec

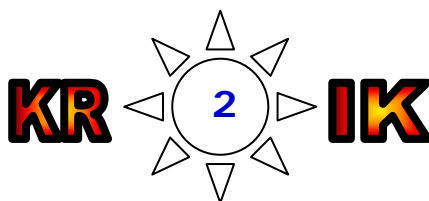
Risba na naslovnici: Ajda Šulc 7. b

Natisnjeno v 200 izvodih

Cena: (z DDV): 500 sit (2, 09 €)

Internet: http://www.o-fp.kr.edus.si/krik/krik_1_0506.pdf

E-mail: krik@-fp.kr.edus.si

KAZALO

UVODNIK	2
KAZALO.....	3
KRIKOVE NOVICE.....	3
IZBIRNI PREDMETI	6
KRIKOV INTERVJU	8
S KRIKOM NA POT	17
KRI(K)TIZIRAMO	30
ČRNA KRONIKA	31
HRČEK BERE KRIK	31
MODA.....	34
ŠPORT.....	35
KRIK V KINU	42
KRIK V GLEDALIŠČU	42
RAZVEDRILO	45

5

Comeniusev projekt. Poglejte si, kako so Evropejci preživljali počitnice pri naših učencih.

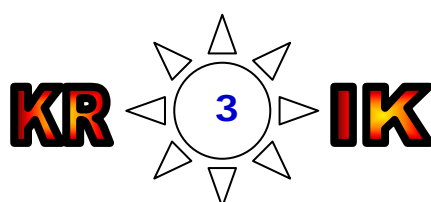
8

Poglejte si odlične intervjuje z novimi obrazi na šoli.

43

Ekskluzivno! Objavljamo, kaj morate storiti, če se okužite s ptičjo gripo. Preberite si črno kroniko in pravočasno ukrepajte.

KRIKOVE NOVICE

ŠOLSKI PLES

Ko smo nekaj dni prej izvedeli, da gremo na ples ali po domače v disko, smo bili vsi zelo vznemirjeni. Še posebej navdušeni pa smo bili mi osmi, ki naj bi se plesa letos udeležili prvič. Da gremo na ples, se nas je odločila več kot polovica razreda, a nas je šlo kljub temu na koncu le enajst. Tako smo se 21. 11. 2005 ob 17.30 z dvema avtobusoma odpravili v Pirniče, v diskoteko Lipa. Ko smo prišli, so nam najprej pregledali vse nahrbtnike, nam dali kartico za pijačo in nas šele nato spustili noter. Deveti razredi so se takoj pognali na plesišče, mi osmi pa smo seveda še neizkušeni stali ob strani. Ampak to ni trajalo dolgo, saj so nas živahni plesni ritmi pregnali na plesišče. Ob strani so nas seveda opazovali učitelji, ki pa so se sprostili in zaplesali šele zadnjo uro. Tako smo plesali, plesali in plesali,

zunaj pa je padal sneg, takrat pa so DJ-ji zavrteli Belo snežinko in še nekaj drugih novoletnih pesmi. Glasba mi je bila všeč, saj so vrteli različne zvrsti. Vse skupaj se je končalo ob 21h (mogoče malo čez), tako da smo plesali tri ure in po mojem mnenju bi nekateri izmed nas z lahkoto plesali in se zabavali še tri ure. Žal smo morali domov in tako smo v Kranj prišli približno ob 21.30. Medtem se je v avtobusu slišalo: blo je mega, najhuj, lahk bi bli še mal ... in sodeč po tem, gremo februarja (ali pač kadarkoli že) jasno še enkrat. Všeč pa mi je tudi, da se šola vsaj malo briga za nas in nas želi razbremeniti vsega učenja, zato velik plus šoli, saj ni boljše sprostitev kot jasno to, da nam organizira ples.

Pripis: Tisti, ki niste šli, vam je lahko žal!!!

Nina Mikič, 8.b

DOBER DAN, EVROPA!

Ponedeljek, 19. 9. 2005

Okrog petih popoldne sva šla z očijem v šolo po Aano (Jano) z Nizozemske. Pripeljali so se s kombijem. "Le kako se jim ljubi voziti cel dan!" sem pomislila, potem pa sva se že toplo pozdravili. Ko smo prišli domov, je mami najprej spekla pico, nato pa smo šli z Aano in Juretom na sprehod okoli Mlake. Na poti smo srečali še druge "Comeniuse", med njimi tudi Aanine prijateljke. Aha, pozabila sem povedati, da so med gosti projekta Comenius še Nemci, Litvanci in Švedci, ki pa so menda zamudili letalo in bodo prišli šele ponoči.

Ko smo svojim gostom razkazali Mlako, smo šli k Matevžu, seveda zato, da se gostje spoznajo med seboj in z nami. Bilo je kul!

Torek, 20. 9. 2005

Danes se je uradno začel program Comenius. Skoraj smo umrli od dolgega časa, ko so nam tri (3)! ure razlagali eno in isto. Potem se je zadeva končno malo popestrila, ko smo se lotili izdelovanja "umetnin" iz recikliranega papirja. Naša skupina je naredila kravo mlekarico z ogromnim vimenom. Prav lahko bi konkurirala milki! Tudi drugi so naredili zanimive stvari. Razstavili smo jih v čitalnici.

Sledilo je kosilo. Bilo je še kar sprejemljivo. Vsaj zame. Potem smo se zbrali za odhod v mesto. Saša

je povedala nekaj o znamenitostih in že smo odpekotali. Ker pa bi nam od same visoke kulture zagotovo postalo dolgčas, so nam dovolili, da gremo sami po mestu in se naslikamo v šoli okoli osmih zvečer. Mi smo hitro zavili v McDonalds (ker že dolgo nismo jedli) in prav nobeden se ni zgubil ali zašel kam drugam, npr. v muzej! Zvečer (glej zgoraj) smo vsi veseli sedeli v šolski jedilnici, kjer so nam predstavili slovenske jedi. Mmm - odlično!

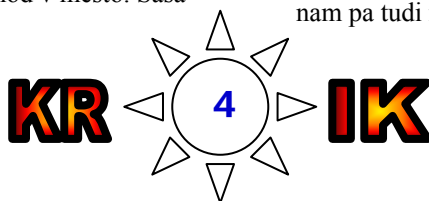
Da se ne bi zredili, smo šli peš iz šole domov. Kar naporna reč, tale Comenius!

Sreda, 21. 9. 2005

Zjutraj sva z Aano pojedli zajtrk in odšli na avtobus. Danes gremo najprej na Bled, nato z žičnico na Vogel in potem v Ljubljano.

Ko so nas v šoli prešteli, smo se z avtobusom odpeljali proti Bledu. Med potjo smo zbijali šale. Za dol past! Ustavili smo se na parkirišču pod gradom, se povzpeli še nekaj metrov in že smo bili med grajskimi zidovi. Še fotka za spomin in odpravili smo se do tiskarne mojstra Janeza. Gospod nam je povedal in pokazal vse o tiskanju v preteklih stoletjih. Vsak izmed nas je dobil Prešernovo Zdravljico v angleščini.

Zraven tiskarne je bila majhna gostilna. Za sprostitev možganov sva si z Urško naročili belo kavo. Ko je ne bi!!! Po poti do Bohinja nama je bilo potem prav pošteno slabo! Ko smo se peljali z gondolo, je bilo nekaterih ful strah. Na Voglu je bilo srednje hladno - zmrzovali ravno nismo, toplo nam pa tudi ni bilo. Čas nam je hitro minil, saj se je

KRIKOVE NOVICE

dalo zabavati kljub meglenemu vremenu. Ja, razgleda na Julijce res nismo imeli. Smola, pa tako radi bi se pobahali pred našimi gosti, predvsem pred Nizozemci, ki imajo namesto hribov pručke. Že smo spet v avtobusu. Pot do Kranja smo prespali. V šoli nas je čakalo kosilo - bljak; kuharce, ne zamert! Okoli treh smo se spet napokali v avtobus in se odpeljali v Ljubljano, kjer smo najprej zavili v Šolski muzej. Tam so nam povedali nekaj o zgodovini šolstva. Najbolj pa smo si seveda zapomnili, kako so **včasih** topli otroke! Zelo zanimivo in vredno ogleda! Priporočam tudi učiteljem!

Sledil je Ljubljanski grad. Nemke so nekaj tečnarile, ker je bilo treba iti v hrib, češ da jih boli trebuh. Na gradu smo dobili zemljevide. Nemke so "izginile", ne da bi komu kaj reklo. Katja, ki jih je imela na skrbi, je dobesedno izgubila živce! Našli smo jih na WC-ju. Uf, smo si oddahnili! Učiteljice so nam dovolile, da se gremo sprehoditi po Ljubljani. Čez nekaj časa smo se dobili na Prešernovem trgu. Posedli smo se v avtobus in se odpeljali domov.

Četrtek, 22. 9. 2005

Dan za disko! Razlog, da sva bili z Aano že zjutraj dobre volje. A čakal nas je še dolg dan. Kot običajno: lokalce, šola, vkrcavanje na avtobus. Tokrat je bil bolj kripa, ampak nič za to. Tudi

sedežev ni bilo dovolj, pa je moral peljati še gospod ravnatelj s svojim avtom. Prvi postanek je bil v Postojnski jami. Peljali smo se z jamskim vlakom in hodili po potkah skozi rove in dvorane. Zdi se mi, da smo vsi, tuji in domači, prav uživali! Imeli smo se res fajn!

Okoli njih smo bili že v piranskih solinah, kjer nam je vodič povedal, kakšno je bilo delo solinarjev v preteklosti. Poskusili smo sol - a to je že neslana šala!

Po dveh urah smo odrinili proti Piranu na kosilo. Evi iz Litve je otekel prst, ker je imela preozek prstan. Kje najti zlatarno? No, pred odhodom smo tudi ta problem rešili.

Smo že v Kranju. V šoli so nas čakali starši, pa ne zato, da bi nas odpeljali domov, ampak zato, ker je šola zanje in za gostujoče učitelje priredila zabavo. Mi pa smo se odpeljali v disko! Preden smo ga našli, je preteklo kar nekaj vode. Učiteljice so hotele nekaj težiti, da pijemo redbull, ampak ga nismo, res ne. V disku je bilo ful fajn. Domov smo šli vsi "zadeti" - pa ne od pijače ali česa drugega, ampak od veselja nad zabavo. Vsi so menili: "Disko je zakon!"

Petek, 23. 9. 2005

Zadnji dan. Kaj naj napišem? Da smo bili žalostni, ker se je bilo treba posloviti? Da je teden prehitel minil? Da smo dobili nove prijatelje, s katerimi si bomo pisali SMS-e? Vsakega po malo. Še kratek program za slovo, potem pa... Se vidimo! Se slišimo!!!

Tina Sajovic, 7. č

IZBIRNI PREDMETI

TURISTIČNA VZGOJA

Rada imam zgodovino in zemljepis, zato se mi je zdel predmet turistična vzgoja pravnja izbira. V prvem ocenjevalnem obdobju je bila naša mentorica Polona Sodnik. Delo je potekalo v razredu. Pogovarjali smo se o oblikah turizma in se pripravljali na delo na terenu. V drugi konferenci se je s porodniškega dopusta vrnila ga. Marjana Košnjek Makarovič. Pod njenim vodstvom smo pripravili vprašalnike ter se dogovorili, kaj bomo počeli v posamezni turistični organizaciji. Odpravili smo se v hotel Creina, na Turistično društvo Kranj ter v turistično agencijo Odisej. V hotelu so nam predstavili svojo ponudbo ter način dela, prav tako pa tudi dobre in slabe strani hotelirskega in gostinskega poklica.

V turistični agenciji sem jaz zaigrala zahtevno stranko, ki je hotela po najnižji ceni na najboljši dopust. Uslužbenci so nam pokazali, kako strankam ponujajo različne turistične aranžmaje.

Za tretje ocenjevalno obdobje smo združili moči z izbirnim predmetom načini prehranjevanja in pripravili pogostitev za starše in učitelje. A o tem je že pisala sošolka Tina. Z udeležbo staršev smo bili zadovoljni, z učiteljsko pa ne, saj je prišla samo ena učiteljica. Bili smo razočarani, saj smo se hoteli še prav posebej izkazati in postaviti.

Do konca šolskega leta imamo v načrtu še nekaj zanimivih ogledov na terenu.

Monika Zabret, 7. č

OKOLJSKA VZGOJA

Za ta predmet sem se odločila zato, ker mi je všeč, ko delamo plakate in praktične vaje. Veliko spoznaš o okolju. Na začetku smo odšli na odlagališče v Zarico. Tam so imeli posebne zabojnike, v katere so ločili papir, plastiko, gospodinjske pripomočke, kovino. Po prihodu v šolo smo poročali, kaj smo videli in si zapomnili. Za domače delo smo morali izdelati plakat.

Katja Ožek, 7,č

LIKOVNO SNOVANJE

Zelo rada rišem in pri likovni vzgoji imam same dobre ocene, zato sem izbrala predmet likovno snovanje. Pri pouku je zelo zanimivo. Rišemo v različnih tehnikah; uporabljamo tempere, flomastre, voščenske, barvice ... Včasih delamo grafike – vrezujemo slike v linolej – ali pa z glino. Medtem ko mi ustvarjamo, nam učitelj svetuje, kaj naj še izpopolnimo. Ob koncu ure pospravimo izdelek in pobrišemo mizo.

Nina Kristanc, 7. č

GLEDALIŠKI KLUB

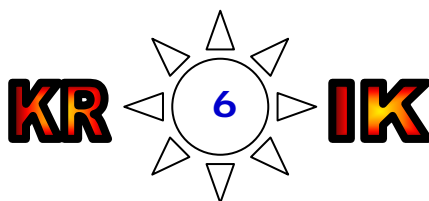
Rada nastopam, vendar imam tremo. Zato sem se odločila za gledališki klub. »Mogoče se bom naučila, kako pregnati črvičenje v želodcu pred nastopom,« sem si mislila. Ob petkih 7. uro smo se zbirali v čitalnici, kjer nam je učiteljica Vika Šuštar povedala veliko zanimivih stvari o gledališču, igranju, improvizaciji in drugih zanimivostih igralskega.

Imeli pa smo tudi ure, ko smo sami igrali oziroma improvizirali. Učiteljica nas je razdelila v skupine po štiri ali več, nam povedala temo in nato je imela vsaka skupina nekaj minut časa, da se je pripravila, nato pa svojo zamisel pokazala drugim učencem. Pri tem predmetu je veliko smeha, saj s(m)o nekateri učenci zelo dobro in duhovito improvizirali.

Za dan šole smo pripravili nastop vseh članov gledališkega kluba. Učiteljica je napisala besedilo za igro Učna ura o jezikih. Določila nam je vloge, potem pa smo imeli večkrat na teden vaje. Bilo je zelo zabavno, dokler ni bilo gledalcev, nato pa se je pojavila ta nesrečna trema, toda med nastopom je hitro minila.

Pri tem predmetu nikoli ne manjka smeha in nikoli nam ni dolgčas.

Karin Šega, 7.č

IZBIRNI PREDMETI

NAČINI PREHRANJEVANJA

Za ta predmet sem se odločila, ker imam rada zdravo prehrano in seveda tudi zato, ker rada kuham.

Spoznavamo prehrano, izražamo svojo domiselnost z dekoracijami, poleg tega pa se občasno »zabavamo« tudi z nekaj malega učenja. NP je na urniku vsako drugo sredo 8. in 9. šolsko uro. Seveda takrat nismo ravno spočiti, zato učiteljica največkrat pripravi praktično vajo, ki nas spravi k sebi, in jo potem tudi oceni. Sliši se hudo, pa ni. Ocenjuje namreč higieno, pripravo hrane, ločevanje odpadkov, iznajdljivost, kako pospravimo učilnico

... V prvem trimestru smo ustvarjali pogrinjke, v drugi konferenci smo šli na ekskurzijo v Kulinarčno hišo Jezeršek, kjer pripravljajo hrano in pogostitev za zelo drage zabave, poroke, protokolarna srečanja ... Imajo tudi restavracijo, ki slovi po dobri kuhinji, zato je pri njih ponavadi veliko ljudi; največ jih je ob sobotah. V šoli smo naredili plakate, ki jih je učiteljica ocenila. V tretji konferenci je vsak učenec naredil seminarsko nalogo o načinih prehranjevanja v določeni pokrajini, npr. na Gorenjskem (žganci). To je pripomoglo k polovici ocene. Drugo polovico pa smo pridobili iz praktične vaje oz. nastopa: pogostitev staršev in učiteljev. Pripravili smo hladni mesni in vegetarijanski meni, poleg pa še čokoladne kroglice ter sokove. Dokler so bili prisotni starši, mi zaradi olike nismo smeli jesti, ko pa so šli, smo vse nadoknadili. Imeli smo se odlično.

Tina Sajovic, 7. č

ASTRONOMIJA: SONCE, LUNA, ZEMLJA

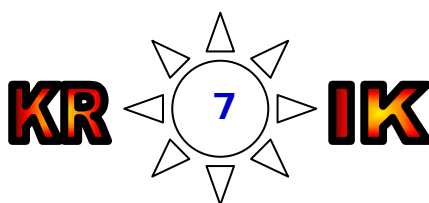
Astronomija je zelo zanimiv predmet. Večinoma ga obiskujemo samo punce (le zakaj so astronomi potem skoraj izključno moški?). Predmet ponuja veliko zanimivih informacij. Marsikaj nam pride prav tudi pri naravoslovju oziroma fiziki. Poleg teorije imamo tudi praktično delo, t.i. astronomske dneve. Enkrat letno nas obiščejo astronomi. Takrat izdelujemo makete raket, s teleskopom opazujemo Sonce, Luno, zvezde in planete, v planetariju pa spoznavamo ozvezdja. Enkrat na konferenco z mentorico go. Sitar, včasih se nam pridruži tudi ga. Toporš, zvečer iščemo ozvezdja, opazujemo vesoljske postaje, ki krožijo okrog Zemlje, ter planete. Iz praktičnega dela dobimo oceno. V prvi konferenci se učimo o senci, v drugi o Soncu, v tretji o Luni. Vmes slišimo tudi zanimivosti o Zemlji.

Lucija Pavlin, 7. č

ODBOJKA

Za ta izbirni predmet sem se odločila zato, ker imam rada igre z žogo, želela pa sem izboljšati svojo igro odbojke. Ure so bile zelo zabavne, saj je skoraj vsakič prišlo do česa takega, kar je povzročilo napad smeha. Ko gre za zadnjo točko, ubere žoga pot direktno na tribune. Mogoče zanalašč. Mogoče ne ... Kdo bi vedel? Ali pa ... Ena ekipa vodi 11 : 0. Član izgublajoče ekipe mrtvo-hladno izjavi: »Boste že videl, sam de mi zalaufamo!« Halo?! To seveda kaže na to, da upanje umre zadnje. Mi se ne damo!!! Bliža se konec šolskega leta. Nekaj ur smo prihranili še za odbojko na mivki, če se bo zima končno blagovolila pobrati. Se že veselimo. Preverjanje in ocenjevanje pri odbojki ni težko. V prvem trimestru je ga. Škarabot ocenjevala 10 metov nad glavo v omejenem prostoru, drugo ocenjevalno obdobje smo šteli točke, za tretje pa nam je ostala ocena iz odbojke na mivki.

Nina Klemenčič, 7. č

KRIKOV INTERVJU

Tudi letos med delavci na šoli srečujemo kar nekaj novih obrazov, nekaterim že dobro poznanih, drugim pa malo manj. V Kriku vam tokrat predstavljamo laboranta Marka Zupana, socialno pedagoginjo Urško Ude in knjižničarko Tadejo Murn.

INTEREVJU Z LABORANTOM MARKOM ZUPANOM

OSEBNA IZKAZNICA

Ime in priimek: Marko Zupan

Starost: 24 let

Astrološko znamenje: oven

Naj knjiga: Hobbit

Naj hrana: pica

Naj pijača: radler

Naj glasba: pop

Naj šport: namizni nogomet

Najljubša barva: modra

Najljubša rastlina: /

Najljubša žival: pes

Krik: Ali verjamete v moč nebesnih znamenj?
Niti ne.

Krik: Ali ste tipični oven?
Tega pa ne bi vedel, ker ne poznam točno ovna.

Krik: Kaj ste študirali?
Informatiko na fakulteti za organizacijske vede v Kranju.

Krik: Zakaj ste se odločili za to smer študija?
Ker so me računalniki od nekdaj zanimali in sem rad na njih delal. Že v srednjo šolo sem se nameraval vpisati na računalništvo, vendar je nato nanoslo, da sem pristal na gimnaziji.

Krik: Od kod prihajate?
Iz Kranja, bolj točno, s Primskovega.

Krik: Katero osnovno šolo ste obiskovali?
Simon Jenko.

Krik: Kako se spominjate osnovne šole?
Prva štiri leta slabše, od 5. razreda naprej pa v redu.

Krik: Kakšen učenec ste bili?
V osnovni šoli kar vzoren.

Krik: Kateri je bil vaš najljubši predmet in zakaj?
V osnovni šoli matematika, potem pa ne več, v srednji šoli pa kemija. Verjetno sta mi bila vseč

zato, ker sem imel pri teh predmetih najboljše ocene in tudi po naravi sem precej naravoslovni tip.

Krik: Kakšni se vam zdimo učenci?
Več ali manj v redu, nekateri posamezniki so malo preveč živi.

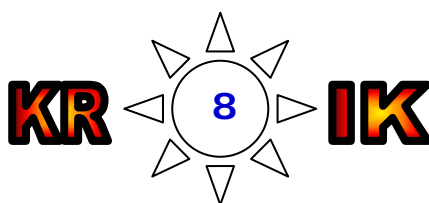
Krik: Kako postaneš laborant?
Prijavil sem se na razpis in poslal prošnjo, potem pa so me poklicali na razgovor, kjer sem govoril z ravnateljem in je bil kar zadovoljen.

Krik: Ali je to vaša prva služba?
Je prva redna služba, prej sem delal kot študent.

Krik: Kako se počutite kot najmlajši med učitelji?
To, da sem najmlajši, me niti ne moti, le nekaj časa sem potreboval, da sem se ujel v novo okolje, tako da sedaj je že v redu.

Krik: Katere eksperimente imate najraje? Kateri je vaš najljubši?
Do zdaj jih nismo delali prav veliko, v redu je bil sublimacija joda. Najraje pa imam eksperimente, ki imajo kakorkoli opraviti z gorenjem.

Krik: S čim se ukvarjate v prostem času? Kakšni so vaši konjički?
Družim se s prijatelji, malo igram računalnik pa vsake toliko časa kakšen biljard ali namizni nogomet. Konec tedna zvečer pa je obvezen obisk kakega lokala ali diskoteke.

KRIKOV INTERVJU

Krik: Zakaj ste se odločili za delo na šoli, za delo z učenci?

Zdelo se mi je v redu biti laborant. Že v srednji šoli mi je bila všeč kemija. Glede na to, da zdaj učim še računalništvo, sta to v bistvu dve stvari, ki sta mi najbolj všeč.

Krik: Kako vam je všeč to delo?

Zelo v redu zaenkrat, jaz sem zelo zadovoljen. Delo je zelo raznoliko in vsak dan se naučim kaj novega.

Krik: Se vam zdi naporno?

Niti ne, ker ni treba tako zgodaj vstajati. Prve ure se tako in tako začnejo šele ob osmih in ni nujno, da sem že takrat tukaj, tako da ni tako naporno delo.

Krik: Ali bi postali učitelj? Zakaj?

Sem že razmišljal o tem, mogoče pa res. Zato ker mi je všeč to delo, nikoli ti ni dolgčas.

Krik: Ali vam je naša šola všeč? Kako ste se ujeli z učitelji / učenci?

Ja, je kar v redu, všeč mi je tudi kolektiv pa Marijan Mohorič pri kemiji in Sonja sta zelo v redu. Mislim, da sem se z vsemi ujel.

Krik: Kaj mislite o sebi?

Ne vem, tak sproščen ... kaj pa vem ... Nikoli se nisem obremenjeval s tem ali se spraševal, kakšen se zdim sam sebi.

Zapisala: Nina Mikič, 8. b

INTEREVJU Z GO. URŠKO UDE

OSEBNA IZKAZNICA

Ime in priimek: Urška Ude. Kličejo me Urška, kadar pa je mami jezna name, mi reče tudi Urša.

Astrološko znamenje: riba

Rojstni datum: 15. 3. 1974

Naj hrana: testenine

Naj pijača: voda

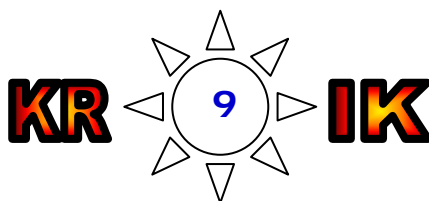
Najljubša barva: svetlo modra

Najljubša rastlina: marjetice

Najljubša žival: pingvin

Družina: dve leti star sin, mama, oče, pet let mlajša sestra

Hobiji: tek, fitnes, poslušanje glasbe, branje knjig, peka sladic ob vikendih

KRIKOV INTERVJU

Krik: Katera je bila vaša najljubša igrača?

To so bile takšne igrače iz lesa, in sicer eno kladivo in set lesenih kock, ki sem jih lahko zabijala in z njimi ustvarjala. Takih igrač danes ni več. Vedno pa sem si želela imeti tovornjak s prikolico, pa ga nisem dobila, ker mi ga starši niso hoteli kupiti.

Krik: Ali je tudi vas »metalo« v najstniških letih?

Da. Zelo veliko sem se namreč prepirala z očetom, ker pač nisem odobraval njegovih mnenj in dejanj. Imela sem srečo, saj sem imela zelo dobro vrstniško skupino. Tako smo ob vikendih pogosto hodili ven, pa tudi v hribe in na morje. Tudi to je bila sreča, da sem se lahko z mami pogovorila o določenih stvareh - o šoli, če mi kaj ni šlo ali če sem bila žalostna in podobno. Ja, drugače pa je bilo to zelo težko obdobje zame.

Krik: Kakšen je vaš nasvet za preživetje pubertete?

Nasveta pravzaprav nimam, ker smo si ljudje tako zelo različni. Dobro pa je, če imaš pozitivno vrstniško skupino, hobi ali interesno dejavnost, kjer preživiš svoj prosti čas. In pa seveda družina, če se lahko pogovoriš, poveš določene stvari, ker v tem obdobju res pride do številnih problemov pri vsakem posamezniku.

Krik: Kako ste v najstniških letih gledali na šolo?

Šola se mi je zdela zelo pomembna. Vedela sem, da če bom v šoli uspešna, da bom lahko tudi več časa s prijatelji, tako da sem se veliko učila določene predmete. No, včasih sem se tudi malo manj učila - ampak res, šola se mi je zdela vedno pomembna, predvsem zaradi izobrazbe, ki ti jo da na tvoji poti do zelenega poklica.

Krik: Ali ste bili dobra učenka?

V osnovni šoli sem bila odlična, v srednji šoli pa mi nekateri predmeti niso šli, vendar se zaradi tega nisem preveč obremenjevala.

Krik: Kaj ste si najbolj zapomnili?

Najbolj sem si zapomnila ure angleškega pouka, ker je bil profesor zelo zahteven in je prejšnja naklonjenost do angleščine prerasla v zelo velik odpor. To sem si najbolj zapomnila v negativnem smislu. V pozitivnem pa, da so bili določeni profesorji dobri učitelji, strogi, ampak pošteni.

Krik: Kako ste izbirali študij? Zakaj ste se odločili za ta poklic? Katero šolo moraš dokončati, da postaneš socialni pedagog?

Zelo težko sem se v osnovni šoli odločila, kam bi se vpisala. Potem sem se vpisala na škofjeloško gimnazijo, prav zaradi tega, da sem imela potem večjo možnost izbire ob prehodu na fakulteto. Vedno sem se želela ukvarjati z ljudmi, predvsem z otroki, in sem tudi sama sebe preverila, ali je to samo moja želja ali pa gre res za interes in bi potem izbrani poklic lahko opravljala celo življenje. Odločila sem se... Najbrž predvsem zato, ker rada komuniciram z ljudmi, rada sem z otroki, mladostniki. Nekako sem to čutila. Pri vsakodnevnih interakcijah in odnosih z ljudmi. Da postaneš socialni pedagog (kajti to sem jaz po svojem poklicu), moraš končati eno izmed gimnazij, potem se vpišeš na pedagoško fakulteto, smer socialni pedagog.

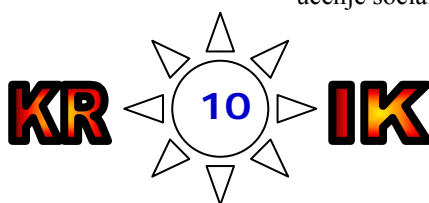
Razlika med socialnim in specialnim pedagogom? Razlika je v tem, da je socialni pedagog usmerjen bolj na interakcije otroka in mladostnika z okoljem (to so šola, družina, vrstniki ...). Gre predvsem za težave v socialni integraciji, medtem ko je specialni pedagog usmerjen na otroke in mladostnike s težavami pri govoru, gibanju, duševnem razvoju ... Podobnost med tema dvema poklicema pa je ta, da se ukvarjamo z učenci, ki imajo učne težave in določene posebne potrebe.

Krik: Zakaj ste prišli prav na našo šolo?

Prej sem delala šest let v vzgojnem zavodu v Smedniku. Ker pa tam določenih stvari nisem mogla opravljati, ker je vzgojni zavod specifična ustanova, sem si zelo želela priti na osnovno šolo, kjer bi lahko delala kakšne preventivne stvari, da bi več pozornosti posvetila odnosom v razredih, individualno bi bila bolj aktivna na učnem področju. Tako sem imela res jasno predstavo, zakaj hočem priti na osnovno šolo.

Krik: Kaj dela socialni pedagog? Povejte kaj več o vašem poklicu oz. delu, ki ga opravljate na naši šoli.

Socialni pedagog se ukvarja z otroki, ki imajo težave v socialni integraciji. To so otroci z vedenjskimi, učnimi težavami. Zelo pomembno je, da je socialni pedagog vključen v skupine, razrede, iz katerih prihajajo ti otroci, povezan je tudi z družino, ker je vedno treba otroka oz. mladostnika gledati v okviru širšega okolja, to pa so vrstniki, družina, zunanje okolje, šola. Socialni pedagog namenja veliko dela tudi preventivi. Organizira različne delavnice, ki so usmerjene predvsem v učenje socialnih veščin, komunikacijskih spretnosti,

KRIKOV INTERVJU

razreševanju konfliktov. To se pojavlja v vsaki šoli. Zato so medsebojni odnosi tako pomembni in na tem področju je pač zelo veliko dela. Kako se obnašamo, kako reagiramo v določeni situaciji... Socialni pedagog se ne ukvarja samo z učenci, ki imajo vedenjske težave, ampak namenja svoj čas vsem otrokom oz. mladostnikom. Veliko se lahko dela na pozitivni samopodobi, zmanjšanju agresivnosti, kako reagirati, kadar smo jezni... Socialni pedagog je vključen tudi v šolo v naravi, organizira tabore. Ukvarja se s posamezniki in skupinami, skratka z vsemi stvarmi, ki spadajo v obdobje vašega odraščanja. Omenila sem že delo z družino, s starši učenca, ki ima težave. Dobro je, če starši sodelujejo pri razgovorih, prav tako učitelji. Socialni pedagog usmerja strokovno skupino, ki naj bi pomagala učencu v njegovi stiski.

Krik: S kakšnimi učenci delate? Kakšne težave imajo učenci, ki prihajajo k vam? Kakšne ocene imajo navadno učenci, ki jih obravnavate?

Imam veliko učencev, ki prihajajo k meni zaradi učnih težav, sicer pa vsaj na zunaj nimajo drugih problemov. Vendar so stvari lahko drugačne, kot izgledajo. Zelo veliko pa je tudi otrok, ki imajo vedenjske težave, ki se ne znajdejo v šoli, ali pa imajo težave v družini, se ne znajo pogovoriti s svojimi starši. Lahko se pojavijo tudi težave v vrstniških skupinah.

Krik: Kako jim pomagate? Ali te motnje uspešno odpravite?

Najbolj pomembno je, da je človek motiviran. Da želi določene stvari spremeniti. Veliko pa je učencev, ki tega nočejo. In moje delo je, da jih preusmerim, da spoznajo, da je dobro, če nekatere stvari pri sebi spremenijo, da se bodo potem lažje sporazumeli z okolico. Osnova je pogovor. Zelo

pomembno je, da z vsakomer, ki ga obravnavaš, vzpostaviš določen odnos. Za to je veliko različnih možnosti. Pomembno je tudi to, da ga naučim, da si pomaga sam.

Včasih je motnjo mogoče hitro odpraviti, včasih pa je to dolgotrajen proces. Kdaj pomaga že samo vzpodbuden stavek. Navadno pa je treba veliko časa, da se človek spremeni. Lahko tudi ne pride do zelenih rezultatov.

Krik: Ali vas to delo osrečuje?

Ja, me.

Krik: Ste kdaj žalostni, prizadeti, ko razmišljate o svojih učencih?

Žalostna nisem, mogoče sem včasih jezna, ker sem imela previsoka pričakovanja. Ne, nisem žalostna, ker vem, da imajo otroci oz. mladostniki dovolj energije, ki jo je potrebno samo pravilno usmeriti.

Krik: Kakšne metode pomoči se vam zdijo najboljše? Kako pripraviti otroka, da bi se raje učil?

Metod je veliko. Nekatere so bolj primerne za nekatere učence, nekatere za druge učence. Glavni pa so motivacija, načrt učne strategije in pomoči in razgovor.

Veliko je strategij glede učenja. Jaz se predvsem trudim, da učencu pokažem, kako naj se uči. Učim ga delovnih in učnih navad.

Krik: Kaj se vam zdi pri vašem delu najbolj zanimivo?

Celo moje delo je zanimivo, saj v njem vedno vidim ogromno možnosti in idej.

Krik: Katere vrednote se vam zdijo pomembne?

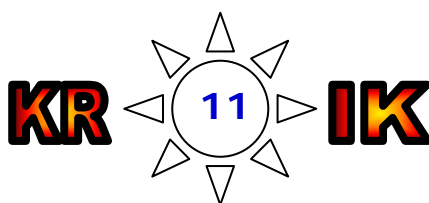
Odkritost, poštenost, prijateljstvo, toleranca - sprejemanje drugačnosti.

Krik: Povejte nam tri nasvete za dobro vzgojo.

Pomembna je komunikacija, da se znamo odrasli pogovoriti z otroki; potem postavljanje mej, da se ve, kaj je dopustno in kaj ne; in ljubezen v smislu sprejemanja napak.

Ampak vzgoja je zelo težka.

Zapisala: Nasja Starman, 7. č

KRIKOV INTERVJU

INTERVJU S TADEJO MURN

OSEBNA IZKAZNICA:

Astrološko znamenje: devica

Rojstni datum: 6. 9. 1978

Najljubša hrana: sadje

Najljubša pijača: mošt (jabolčni sok)

Najljubše barva: zelena

Najljubša rastlina: sončnica

Najljubša žival: žaba

Družina: Sem iz kar velike družine. Smo štirje otroci, živimo pa že kar posebej.

Hobiji: lutkarstvo, gledališče, plavanje, različni športi, glasba, obisk najrazličnejših koncertov

Zakaj ste postali knjižničarka?

Knjižničarka sem postala po naključju, in sicer so v knjižnici iskali biblio-pedagoškega delavca, nekoga, ki bi skrbel za promocijo knjižnice, pravljične ure in take stvari. Čisto tako, ker pač nisem imela službe, sem se prijavila in šele veliko kasneje videla, da sem zelo vzljubila ta poklic. Mislim, da je to to, kar si v življenju želim početi.

Kako bi opisali sami sebe?

Prijatelji bi rekli, da sem tista »naspidirana«, da mi nikoli ne zmanjka energije, da sem vedno v pogonu. Jaz bi rekla, da malo je umetnika v meni; vedno sem na terenu, vedno imam nove ideje. Zdi se mi, da je dan kar prekratek, da bi vse ideje lahko uresničila.

Katere šole ste obiskovali?

Najprej sem hodila na srednjo oblikovno šolo v Ljubljani, kjer sem si pridobila poklic modni oblikovalec. Potem sem hodila na pedagoško fakulteto – predšolska vzgoja, med službo pa sem si pridobila še poklic bibliotekarja.

Ali ste Kranjčanka?

Ja.

Poznamo vas že iz Pionirske knjižnice. Kakšna je razlika med delom tam in pri nas?

V šoli je delo zelo, zelo raznoliko, v primerjavi s knjižnico veliko bolj dinamično. V knjižnici je bila moja naloga ta, da sledim tekočim izdajam, da poznam knjige, da vodim bibliopedagoške dejavnosti, da imam pravljične ure. Tukaj v šoli je pa vse kaj drugega. Poleg vsega naštetega se ukvarjam še z nabavo knjig, prenavljala sem knjižnico na Kokrici, veliko več je dela z otroki in izobraževalnim procesom. Poleg samega dela si

praktično še učitelj, čeprav nisi v razredu.

Ukvarjaš se tudi s kakšno matematiko, kakšno angleščino, če kdo ne zna. Se mi zdi, da je največja razlika v tem, da je delo v šoli veliko bolj raznoliko, dinamično.

KRIKOV INTERVJU

Zakaj ste menjali službo?

Službo sem menjala zaradi tega, ker sem bila zaposlena za določen čas in je bilo pač tisto leto naokrog. Potem so me za nekaj časa premestili v splošni oddelek, ker pa je moja želja delati z otroki, sem se odločila in se zaposlila v šolski knjižnici.

Kaj vse dela knjižničarka?

Knjižničar vodi knjižnico in nabavlja knjige, ureja knjižni fond, vodi različne projekte (na primer bralna značka), sodeluje tudi pri nabavi in izboru knjig za domače branje, opismenjuje učence, kar se tiče informacijskih znanj, tako da ste tudi v splošnih knjižnicah lahko samostojni, znate samostojno poiskati knjigo ...

Ali vam gremo učenci v čitalnici na živce?

Na to vprašanje bom odgovorila tako, kot gotovo odgovorijo tudi ostali učitelji: včasih zelo, drugače pa se da. Se mi zdi, da če vsi malo popustimo – tako učenci kot učitelji – se da čisto lepo shajati.

Kaj ste najraje brali v osnovni in kaj v srednji šoli?

V osnovni šoli sem zelo rada brala mladinske pustolovske knjige, čeprav moram priznati, da v osnovni šoli nisem bila dober bralec. Nisem tako rada brala. Ta ljubezen do knjige se je porodila šele v srednji šoli in na fakulteti. V srednji šoli sem zelo rada brala biografske in avtobiografske knjige.

Kakšni bralci smo učenci, kakšni so učitelji?

Za učence bi lažje povedala kot za učitelje zaradi tega, ker si učitelji izposojajo bolj strokovne knjige, potrebne za pouk, leposlovje pa si gotovo izposojajo v splošnih knjižnicah. Za učence pa bi lahko rekla, da kar v redu. Nekateri so zelo pridni.

Kateri je vaš najljubši pisatelj/pisateljica?

Od mladinskih pisateljev mi je zelo ljub Roald Dahl, potem Astrid Lindgren ... Od pisateljev za odrasle pa mi je mogoče Bach. Pa mnogi drugi.

Zakaj?

Imajo zelo dobro in bogato domišljijo. Tudi knjige so zelo presenetljive. Predvsem so mi všeč pisatelji, ki pišejo drugačne knjige, z ogromno domišljije.

Kateri je vaš najljubši pesnik/pesnica? Zakaj?

Najljubši pesnik mi je Andrej Rozman Roza: prvič zato, ker je slovenski pesnik, ker deluje v prostoru, kjer ni biti tako lahko pesnik in ker – tako kot sem že prej povedala – ima bogat domišljjski svet.

Vaša najljubša knjiga?

Dve bi omenila, in sicer Prodajamo za gube – to je slikanica, ki jo imam v zelo dobrem spominu – in Muca copatarica. (smeh) Res težko se je odločiti za eno. No, pa Mali princ. To so take tri knjige.

Ali tudi sami kaj napišete?

Pisanje je bilo zame vedno največja muka. Ampak zadnje čase se lotim tudi pisanja, in sicer predvsem za tekste lutkovnih predstav.

Povejte nam kaj o svojih lutkah.

Lutke sem spoznala na fakulteti, in sicer me je zanje navdušil profesor Majeron. Pred vpisom na fakulteto sem veliko ustvarjala in ker na fakulteti tega ni bilo, sem to kompenzirala z izdelovanjem lutk. Ko so bile lutke narejene, pač je bilo škoda, da jih ne bi oživel in tako so se rodile prve predstave. Še bolj aktivno pa sem se začela z lutkami ukvarjati, ko sem začela delati v pionirski knjižnici. Tam je bilo ogromno gradiva za lutkovne predstave; z vsako prebrano slikanico se je porodila nova ideja. Tako so počasi začele nastajati lutkovne predstave.

Kdo je vaš vzornik?

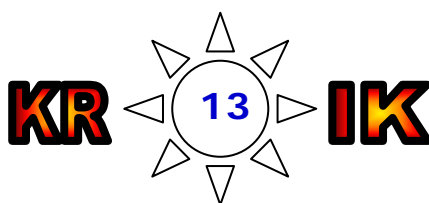
Lahko bi rekla, da – kar se tiče v smislu pripovedovanja – predvsem Anja Štefan, ker je res pdlična pripovedovalka in tudi pisateljica. Drugače pa je ogromno ljudi, ki mi zelo veliko pomenijo, od katerih se želim ogromno naučiti. Vzornikov je res ogromno.

Na prireditvah nastopate kot pravljíčarka. Kako ste zašli v svet pravljič?

Tako, da sem začela pripovedovati oziroma voditi pravljíčne ure v pionirski knjižnici. Med tem časom v knjižnici sem tudi imela priliko poslušati dve dobri pravljíčarki: (kot sem že prej rekla) Anjo Štefan in še eno gospo – joj, zdajle se ne bom spomnila imena in priimka – ki sta me zelo očarali. Takrat sem si zaželela, da bi tudi jaz znala tako pripovedovati. Od začetka sem se učila tudi po tri, štiri ure pravljíco, potem pa zaideš v ta pravljíčni svet, osvojiš ta pravljíčni besednjak, nastop ... Potem pač se zaljubiš v pravljíčni svet.

Ali ste za nošenje krzna?

Ne, absolutno ne.

KRIKOV INTERVJU

INTERVJU S TOMOM KRIŽNARJEM

Človek pustolovskega duha in izrednega poguma, ki je z dušo in telesom predan naravi. Njemu gredo zasluge, da mi sploh vemo, kako umazane stvari se dogajajo z neškodljivimi afriškimi plemeni. Seveda govorimo o Tomu Križnarju, svetovnem popotniku, ki je dolga leta nazaj gulil klopi prav na naši šoli. Kakšen pa je bil ta človek, ko je bil še osnovnošolec? Z vsemi žavbami namazan, kot mi danes. V pogovoru nam je zaupal svoje šolske »grehe«.

Kje ste odraščali?

Predvsem v gozdovih okrog Naklega. Seveda tudi v šoli, ampak mene je, prav tako kakor družba, zanimala divjina.

S kom ste se najraje igrali?

Z mojimi najbližjimi prijatelji v mladosti; to sta bila Bevkov Martin in Žibretov Janez – obadva že pokojna moja vrstnika pa sošolca.

Kakšne igre pa?

Kolikor se spomnim, smo se največ pa najraje igrali ravbarje in žandarje. Ne vem, če se to še danes igrate, ampak to je bila takrat poleg Nemcev in partizanov glavna stvar.

V čem ste bili dobri?

Mislil, da sem zmeraj precej dobro tekkel oziroma bežal. Nikoli nisem bil prav dober v ruvanju ali pa merjenju moči, zmeraj sem se raje umaknil pa bil bolj sam, opazoval pa si kaj lepega mislil.

KRIKOV INTERVJU

Ali vam je tek kdaj rešil življenje?

Ja, še sedaj tečem vsak dan, da sem v formi, ker ne vem, kdaj bo spet počilo, pa bomo morali bežati.

Kje pa največkrat tečete?

Na Štucelj – to je kratka pot, včasih pa nad Savo, kjer je daljša pot – tj. približno 10 km.

Ali se spominjate svojega prvega šolskega dne?

Ja, pa se ga res spomnim. Vem, da smo šli popoldne, da smo se dopoldne še igrali na enem kupu gnoja. In spomnim se tudi tistega občutka, ko smo prišli v učilnico v Naklem. Spomnim se vonja po parketu, po pasti za parket, za katero se je govorilo, da če ti diši, potem si zdrav, če pa ti smrdi, boš kmalu umrl. Spomnim se tudi prve učiteljice; bila je prijazna, pisala se je Rus in obtoževali smo jo, da ima ljubčke.

Ali ste kaj ušpičili?

Ja, ja, smo. Jaz sem zelo zgodaj zalepil žvečilni v peč. Imeli smo tiste peči, zelene, še avstro-ogrske. V vsakem razredu se je posebej kurilo in jaz sem – ne vem, če ne celo prvi – nalepil vanjo žvečilni. Veste, to grozno zaudarja. Pa spomnim se tudi, da sem z vžigalnikom segrel kljuko, nekoč, pri nemščini. Kolegi so mi držali steno, da ostali učenci niso videli, kaj jaz pripravljam, jaz pa sem tako segrel kljuko, da je Zagrevškovo, ko je prišla kljuko, speklo. Takile smo bili, veste.

Ali se spomnite kakšne lumparije, ki jo je ušpičil kdo drug? Ali ste vse vi?

No, to ne, ampak bil sem – kako bi se reklo – tiha voda.

V kakšni vlogi ste bili v OŠ; ali so sošolci prepisovali od vas ali vi od njih?

Jaz od njih, ja. Nikoli nisem bil dober za matematiko, čeprav v srednji šoli sem jo pa imel zelo rad; zdela se mi je zelo čista veda. Ampak res, kar se tiče takih predmetov »nehumanističnih«, bi rekel, mi je zmeraj prišel prav kakšen plonk listek. A vam povem kakšnega? Iz platnic zvezka sem narezal listke oranžne barve in ta barva se je zelo dobro skrila v roko. Če je bel listek, se bolj vidi kot pa ta barva. Narezal sem čisto take majhne, da so se skrili pod roko, bili so pa tudi kot kartončki in z najbolj tanko nalivko sem napisal tiste stvari, ki mi pač niso šle v glavo. V glavnem enačbe, take, kakor jih sedaj dobite v priložniku. Zdaj se jih ni več treba učiti na pamet, glavno je, da ti razumeš, kako

reševati naloge, pa kdaj katero enačbo ven potegniti. Ja, jaz sem bil strašen plonkar. Ne vem, če je kdo v razredu toliko preplonkal kakor jaz. Pa tudi naprej, v srednji šoli ... Ampak to je bilo bolj kot neke vrste kazalo snovi, ki sem se je moral naučiti.

Kateri predmet ste imeli v OŠ najraje?

Ja, kar skoraj gotovo zemljepis. Ta predmet nas je učila zelo energična, požrtvovalna, skoraj strastna učiteljica.

Katerega predmeta pa niste marali?

Nemščine. Ne morem pomagati, veste, kar trebih me je zvijal, želodčne krče sem imel, prav rana se mi je naredila – še zdaj jo imam – vsako sredo, ko smo imeli nemščino. Pa ne vem točno zakaj. Ne vem.

Ali ste se kdaj kakšne učiteljice bali?

Tovarišice Gnilšakove sem se bal, veste, tako se je pisala, pa še tako sračje gnezdo je imela na glavi ...

Ali ste redno delali domače naloge?

Ne, veste, ene dve minuti preden se je začela šolska ura, sem jih prepisoval. Večinoma res nisem bil ravno priden ...

Kaj ste najraje jedli za malico?

Ja, skuto - pa če je bila še malo popoprana, ali pa s papriko - namazano na kruh.

Kakšne so bile vaše povprečne ocene?

Bil sem dober, prav dober.

Ali se spomnite svojega prvega cveka (če je sploh bil)?

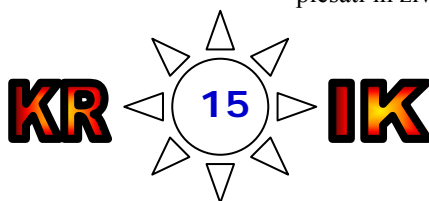
Seveda je bil, ker se spomnim, kakšen šok je bil, da sem jaz dobil cvek.

Kako pa so reagirali starši?

To se ne spomnim več, vem pa, kako je bilo, ko je bilo več cvekov in so bili starši jezni. Ko smo v srednji šoli pisali, me je bilo najbolj strah v življenju. Nikoli prej in nikoli kasneje me ni bilo tako strah kot takrat, da bi pisal cvek in s tem razočaral starše.

Kakšno glasbo ste kot osnovnošolec najraje poslušali?

Ja, prva taka, da se spomnim, da me je ganila, je bila I go in San Franciscso. To smo poslušali v šestem razredu. Imeli smo tak magnetofon. Ali vi še plešete oz. imate ples v razredu? No, nas so učili plesati in živeti v rock kulturi. Ja, to je bilo ravno

KRIKOV INTERVJU

8. leta. Veste, to je bilo za nas leto upora. Takrat smo se mi začeli upirati konservativnim vrednotam. Če si imel dolge lase, so te lahko pretepli. Mene so ujeli in me ostrigli čisto na kratko. Ni bilo sprejemljivo, da bi fantje nosili dolge lase.

Ali ste kaj zbirali?

Značke. V tistih časih smo vsi imeli klobuke. Imel sem tak zelen, lovski klobuk in vem, da sem imel desno stran polno značk – predvsem z lova ali športnih prireditev. Spomnim se tudi, da smo tekmovali, kdo bo imel več tistega železa na glavi, najbolj ponosen je imel celo kilo značk na glavi. Spomnim se, ko sva z Martinom kupila prve oranžne srajce. To je bilo povsem nesprejemljivo, saj so fantje takrat nosili bele, sive in rjave srajce, nikoli pa ne živih barv. Kupila pa sva jih v Ljubljani. Pa tudi kavbojke, ki smo jih morali pretihotapiti iz Trsta, saj jih v Sloveniji nismo mogli dobiti.

Mene pa zanima stvar malo naprej. Ko ste pisali knjige, kako ste lahko našli toliko humorja v tako žalostnih stvareh?

Takrat, ko sem z oslom potoval po Nubskih gorah, še ni bilo tako žalostno. To je bilo okrog 1980, ko se vojna še ni začela v gorah. Vojna se je začela šele tri leta kasneje.

Kaj pa pričakujete od potovanja, ko greste nekam prvič?

Ja, nekako se veselim učenja, kaj se bom novega naučil, kaj bom novega videl. Potovanje ni več tako kakor v šoli, ko največ sprejmeš z glavo. Takrat sprejemaš z vsemi čuti, z vonjem, s sluhom, srcem, dušo in zato se ne naveličaš tako hitro kakor če moraš študirati, se učiti iz knjige ali poslušati isto profesorico. Če nekam grem, pričakujem, da bom padel v vodo in se naučil plavati. Vse sile v človeku se aktivirajo, ker je novo okolje in nič ne gre po starem. Jaz mislim, da me je to, da sem bil tako proti naravi obrnjen, slej ko prej pripeljalo v Afriko. Narave je največ v bistvu v Afriki. Svet postaja civiliziran. Po eni strani svoboden, po drugi pa zelo zaslužjen. Če potujete, slej ko prej začutite, da je v teh krajih največ naravnega, pa tudi, da to umira. Da je obkoljeno od civiliziranih ljudi in da tako, kot so svoje čase kavboji na divjem zahodu stiskali Indijance in jih iztrebljali, delajo danes v Afriki, v Indoneziji, med Eskimi, torej, da se naravne ljudi iztreblja, se jih ne spoštuje, se jih ima za necivilizirane, nekoristne. Zato se jih prepušča umiranju ali jih celo iztreblja.

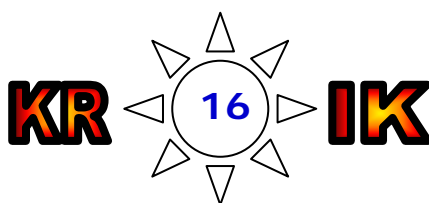
Kako se sporazumevate s tistimi ljudmi?

Precej z mimiko, s kretnjami, ker se tako hitro gibljem, da se ne morem naučiti jezika lokalnega prebivalstva. Rad se pa naučim vsaj 10 besed, ki si jih kar na roko zapišem.

Kdaj ste bolj vznemirjeni in veseli; ko greste nekam na potovanje ali ko se vračate domov?

Ja, to je pa zanimivo vprašanje. Zdajle sem bolj navdušen, da grem, ker že dolgo nikjer nisem bil. In pamet lovi še zadnje možnosti, da ne okosteni. Mislim, da če ponavljaš ene in iste stvari dolgo časa, potem postaneš tak kot ta proces. Jutri bom že tam doli v pesku in se bom spraševal, kje bom zdaj, kako bom zdaj, kje bom dobil prijatelje, da me bodo peljali tja, kamor jaz hočem, kaj bo nasprotna stran organizirala, ko bo zvedela, da smo mi tam. Ne pozabite, da smo v bistvu mi tisti, ki prinesemo novice svetu, kaj se tam dogaja in gremo v bistvu tja, kjer vsi bežijo proč. Tam snemamo in osupljivo je, kako tam take ljudi, kot smo mi, pobijajo. Mene prizadene, ko vidim, da nekaj izginja; če izginjajo žlahtne vrste dreves, živali, ki jih poskušamo ohraniti tudi za vaše otroke. Ena takih vrst so ljudje iz Sudana, ki so žrtve boja za nafto, tako azijskih, arabskih, afriških, pa tudi nas evropskih in ameriških ljudi. To so nedolžni ljudje, živijo, kakor živi črv v jabolku, nič ne ogrožajo planeta. Njihova mitologija ne dovoljuje ne vem kakšnega razvoja, še celo arhitekture niso nič spremenili. Še zmeraj delajo okrogle hišice, to pa zato, ker se nič ne more skriti v kot, če ga nima. Mi smo taki kot Krištof Kolumb, ki je postavil jajce na glavo. Saj ga je, ampak pri tem je nekaj razbil. In mi, ko smo prišli v Ameriko ali pa v Azijo, saj smo res prinesli železnico, tovarne, ceste ... Smo samo nekaj razbili. Indijanci, Nube in vsi nemezopotamski ljudje, ki niso prišli v stik s kulturo, ki se je razširila iz Mezopotamije, pa stvari dolgo in dolgo rešujejo tako, da je na koncu že vse prepozno. Zato mi trenutno zmagujemo. Spoštujem svojo kulturo, toda nič ni narobe, če se zavedamo, da ni popolnoma perfektna. Vera Nubam ne pomeni nič več kot način, kako si oblečen in se ne bojujejo zaradi tega. Skupaj sem videl moliti kristjane, muslimane in pogane. Staroselni ljudje živijo skupaj z naravo, mi pa verjamemo, da smo nekaj več. Ne vem, kdo je sedaj bolj ogrožen: mi ali Nube? Ljudje s tem, ko uničujemo okolje, sami sebi žagamo vejo, na kateri sedimo.

Zapisali: Kristina Štern in Vesna Rogl, 8. b

S KRIKOM NA POT

KLIC TRUBAČEV

Zaslišim trobente, zavoham čevapčiče, zagledam temne obraze in vem, da sem v Beogradu. Mesto južnega temperamenta, mesto Zvezde in Partizana in na žalost tudi velike revščine in ruševin. Zgodovina je na njem pustila svoj pečat. Od turških sabelj do ameriških bomb. Sem me je pripeljal projekt Zdravilna zelišča. Le par uric dela in prislužil sem si nepozabno potovanje. Imel sem pričakovanja in predsodke, seveda je to v državi bivše Jugoslavije normalno, a dokler mesta nisem doživel, nisem imel pojma, o čem govorijo.

Naše potovanje se je začelo nekega dne (recimo da je bil ponedeljek) navsezgodaj zjutraj, natančnega časa nočete vedeti. Z avtobusom so se peljali po trije učenci iz vseh slovenskih osnovnih šol Franceta Prešerna. Precej nezanimiva pot je postala zanimiva, ko je neki bel avto bočno trčil v nas. Zanimivo se je kmalu spet prevesilo v nezanimivo, ker smo čakali policijo. Kot se za južne policajce spodobi, so prišli na kraj kako uro in pol po dogodku in se počasi in preudarno lotili primera. Imajo prav posebno tehniko, kako v pol ure narediti nič. Ni kaj, ljudje so dobro izurjeni za svoj posel. Končno smo prispeli v Beograd in naša predstava o

njem se je začela uresničevati. Stavbe, avtobusi, tramvaji, vse izgleda kot bi gledal film Sreča na vrvici. Najbolj so nas pretresla barakarska naselja pod mostom, ki so bila kot slika iz učbenika za etiko. A ta vtis je popravila topla, zelo topla, presenetljivo topla dobrodošlica. Ljudje se objemajo in poljubljajo ob prvem srečanju. Nekoliko manj zadržani in bolj sproščeni smo se sprehodili v Beli dvor. To so bivši Titovi prostori in palače, kjer ponavadi spijo predsedniki. Vodič nas je popeljal po posestvu in nas zabaval z zgodbicami o odnosu Mirjane Markovič, Miloševićeve žene, do Rembrandtovih slik. V Belem dvoru imajo namreč dve: eno pod klimatsko napravo in eno za vrati. Sledilo je spoznavanje družine pri kateri sem spal. Toma, moj gostitelj, je bil zelo simpatičen fant, družina pa me je dobesedno vzela za svojega. Prejšnja podoba o Srbih kot vročekrvnih in nasilnih ljudi se mi je zelo spremenila. So zelo topli in gostoljubni ljudje, razen na nogometnih tekmah. Zvečer smo šli še malo ven in začutili življenje v predmestju. Slovenci smo bili kot živa znamenitost, vsi so nas objemali, pozdravljali, se pogovarjali z nami in

poskušali izgovarjati naša imena. Poimenovali so me vse od Mateta do Matuša. Na koncu dneva smo Naslednji dan (recimo, da je bil torek) smo opravili nekaj obveznosti v zvezi s projektom – obiskali smo botanični vrt. Sredi iz megle dvigajočih se stolpnic, jutranje gneče in vsega mestnega vrveža se skriva košček narave kot zadnji bojevnik na fronti z asfaltom. Ne morem reči, da me je vrt navdušil (pač nisem biološki tip) . Bil je poln ... zelenja. A šli smo naprej na ogled simbola Beograda – največje pravoslavne cerkve na svetu – hrama sv. Save. Ima tipično obliko pravoslavne cerkve, več stranskih in ena glavna ogromna kupola z zlatim pravoslavnim križem na vrhu. Veličastnost poudari snežno bel marmor, uvožen iz Slovenije. Ker notranjost obnavljajo, je prazna in izgleda še večja. Ogromen prostor, kupola in tone marmorja navdajajo s strahospoštovanjem. Pokazali so nam tudi svoj McDonalds (nikjer mu ne ubežiš), da smo se najedli malo »domače« hrane. Zvečer smo imeli razstavo del na temo projekta in nekaj predstav. Ogledali smo si delo vseh šol na temo zelišč in tudi dobili vrečke z zelišči – vsaka s svojim namenom. Domačini so odplesali svoja značilna kola in nam pustili odmev trubačev v glavah, ko smo se odpravili na ogled mesta - po svoje. Beograjska mladina nas je popeljala v center, kjer je življenje. V noči, ki je sedaj del 'zlatih spominov', smo začutili pravi utrip mesta - čevapčiči so padali z neba, zemlja je trobentala in Sava je pela. Vrhunec je bil trenutek

bili precej izžeti in se hvaležno zvalili v tuje postelje. zavil v brezčasnost, ko se ti počasi odkrije pogled na vrhu Kalamegdana. Na stotine luči ti mežika iz daljave in Sava glasno buči v dolini. Takrat začutiš Beograd in se zliješ z njim. Preveva te s svojo živahnostjo in veličino. A zakon, ki velewa, da mladoletniki ne smejo biti po 12. uri ponoči sami v mestu, nas je prignal nazaj domov in v postelje. Zadnji dan (recimo, da je bila sreda) je bil prost. Lahko smo šli, kamor smo hoteli. Gostitelji so nas peljali na kopališče Ado. To je jezero s kamnito plažo naokoli, kjer je poleti ves Beograd. Takrat je bilo toplo, a ne dovolj za kopanje. Odločili smo se nastavljati se soncu na pedalinih sredi jezera. Razigrano smo potiskali pedala, se zaletavali in peli. Sonce je sijalo kakor naši nasmehi in rastoča prijateljstva. Slike tistih veselih trenutkov so uokvirjene in spomini dobro ohranjeni. A nekaj nas je vseeno bodlo v prsih – misel, da se bliža odhod. Oditati smo morali še istega dne in objemi ob slovesu so bili močnejši od milijona objemov tistih dni. Komaj so nas pustili domov, a ni šlo drugače. Avtobus je odpeljal in zapustili smo Beograd, mesto toplih ljudi, temperamentnega vzdušja in lepih spominov. Klic trubačev pa nam še vedno odmeva v glavi ...

Matevž Ambrožič, 9. g

S KRIKOM NA POT

POTOPIS POSOČJE 2005

*14. 9. 2005

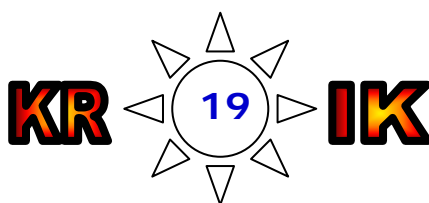
Kot vsako šolsko leto smo se tudi letos odpravili na ekskurzijo. Tokrat nas je pot peljala v Posočje. Zbrali smo se, glede na letošnje urnike precej zgodaj, saj se večini pouk cel teden začne ob 8:50, torej drugo šolsko uro. Že takoj na začetku so nas spravili v slabo voljo (vsaj mene), saj smo se bili primorani ločiti od svojih nahrbtnikov. Roko na srce, tega pravila veliko ljudi ni upoštevalo. Priznam, da sem bil med njimi tudi sam, saj sem si nahrbtnik pripravil tako, da sem ga moral imeti ob sebi, če sem hotel kaj pisati, saj kemičnih svinčnikov in zvezka nisem mogel kar tako vzeti, ker potem ne bi imel pri sebi frutabel, digitalnega fotoaparata in tistega najvažnejšega, se pravi velikega zemljevida Slovenije, s katerim mi je uspelo najti pravo pot in kraje. Vendar pravila nisem kršil v celoti, se pravi celo pot; po postanku na Vršiču mi je učiteljica dovolila nahrbtnik. Kot sem že omenil, smo iz Kranja odrinili ob 7h in se vključili na gorenjsko avtocesto. Tu pa sem se soočil z najtežjo nalogo ekskurzije. Kje na zemljevidu je odcep za avtocesto? S pomočjo barvnega zemljevida pa mi je končno le uspelo in z zanimanjem sem prisluhnil razlagi učiteljice in opazoval prebujajoči se svet Gorenjske. Zbranost se je kmalu obrestovala, saj mi je iz pripovedovanja učiteljice uspelo izluščiti odgovore na štiri vprašanja. V resnici je bila to prva ekskurzija, ki sem se je veselil, saj smo odšli na Gorenjsko, se pravi v zame osebno najlepši konec Slovenije. Gorenjsko že precej dobro poznam saj sva včasih z dedkom zelo veliko hodila tja. Takoj po šoli v 4. razredu me je z avtom odpeljal na Gorenjsko, saj je bil mnenja, da moram regijo, v kateri živimo, dobro poznati. Toda zdaj se moram vrniti k ekskurziji. Avtobus je vozil tako hitro, da sem komaj utegnil sproti označevati pot. Kot bi mignil, že smo bili na Jesenicah in strmel sem v sivkast dim, ki se je valil iz tovarne Akroni Jesenice. Pogled je bil zanimiv; pod seboj si videl ogromno v socialističnem slogu zgrajenih stavb, nad nami pa se je dvigovala Mežaklja, ki se je počasi umaknila Julijcem, bolj natančno Špiku in drugimgopram, katerih imen ne poznam. Kmalu pa smo na svoji levi zagledali smučišče Kranjska Gora, nad njim pa se je odpiralo prelepo

Prisankovo okno. Zavili smo na levo in se peljali skozi Kranjsko Goro proti Vršiču. Cesta na ovinkih je bila zelo strma, a mi ni povzročala problemov, v bistvu ni povzročala problemov mojemu želodcu; malo prej sem namreč pojedel jogurt in z Mirnesom sva šla stavit. On je dejal, da bom bruhal, jaz pa, da ne bom. In res nisem, a me je zvečer od celodnevne prenažiranja s frutabelami bolel trebuh. Skratka, po zelo ovinkasti cesti smo končno prilezli do koč, kjer smo izstopili iz avtobusa in si ogledali prelep razgled. V gorah je sonce šele vstalo in razmere za slikanje so bile izvrstne.

Na vrhu smo izpolnili del vprašalnika, ki s je nanašal na vrh, potem pa smo se odpeljali naprej v Trento kjer smo malicali in odšli v muzej, kjer smo si ogledali film oziroma bolj diaprojekcijo o Triglavskem narodnem parku. Ogledali smo si tudi fosile in se sprehodili skozi starinsko trentarsko hišo. Čez eno uro smo že sedeli v avtobusu in se peljali proti Klužam pod Rombonom, tu smo si ogledali predstavo o 1. svetovni vojni. V njej so nastopali ljudje, ki so se v njej borili, zato se mi je vse zdelo še bolj realistično. Z enim izmed njih sem govoril in presenečen izvedel, da je star 98 let, tako da mi tega kasneje nihče razen učitelja za geografijo ni verjel.

Po končani predstavi smo se odpeljali v Kobarid, kjer smo se sprehodili do kostnice, ki je bila postavljena za padle italijanske vojake. Tam smo dokončali svoje vprašalnike in jih pred avtobusom oddali razrednikom. Razmere med vožnjo v Kranj so bile katastrofalne, v zadnjem delu avtobusa je bilo zelo zatohlo, in zrak je bil zelo slab, klime pa ni nihče vključil. Na srečo je nekaj posameznikov začutilo potrebo po stranišču in avtobus se je ustavil ob gozdni poti. Nekaj nas je pod pretvezo, da gremo na stranišče, odšlo ven na svež zrak. Pot v Kranj nas je peljala skozi Cerčno in Sovodnj v Škofjo Loko, od tam naprej pa v Kranj. Ekskurzija mi je poleg poznavanja Slovenije in preteklosti dala morda še pomembnejši praktični nauk: pretirano hranjenje s frutabelami ti s trehobolom prepreči trening!!!

Krištof Knap, 9. e

S KRIKOM NA POT

Tekla sem po travniku, sonce je sijalo, pa čebelice in metuljčki vsepovsod ... Ko bi le trajalo večno ... A takoj ko sem pomislila na to, me je iz prelepih sanj kruto vrgla budilka. »Ne in ne in ne!« sem rekla. Ne bom vstala. Prezgodaj je. A nič ni pomagalo. Morala sem se skotaliti iz tople postelje, kajti danes me čaka naporen dan. Ekskurzija.

In že smo zmrzovali pred šolskimi vrati, ura je bila sedem, jutro pa mrzlo. Kolikor hitro smo mogli, smo se skobacali na avtobus. Moram priznati, da sem bila lačna, že ko sem stopila na avtobus. Ampak nisem vedela, kaj me čaka. Potem pa sem čisto naključno slišala: »Jedli bomo šele na Vršiču!« Ja pa kaj se grejo tile učitelji, ali vendar ne vedo, da stradamo? Ob sedmih zbor pred šolo, vstaneš ravno toliko prej, da se napraviš in spacaš malico, potem pa še pričakujejo, da boš zajtrkoval?! Vdala sem se v usodo in pogledala na list z vprašanji, ki ga moram oddati ob koncu ekskurzije. Ugotovila sem, da bi bilo dobro poslušati razlago po mikrofону, saj lahko že med vožnjo rešiš več kot pol lista.

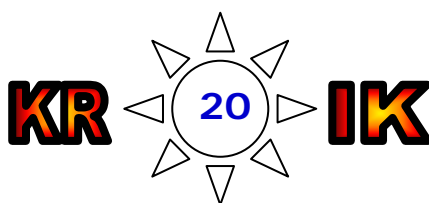
Peljali smo se mimo Radovljice, Jesenic, Hrušice, pa Kranjske Gore, pa bogve mimo česa še. Potem pa vzpon na Vršič. Ob vseh ovinkih mi je bilo resnično slabo. To je bilo vsekakor najslabše na celi ekskurziji. Pridemo z avtobusom, do kamor se je pač dalo, potem pa ... potem pa ... Ne, ni bila malica, kakor sem pričakovala. In čisto zares se mi je obrnil želodec, ko sem slišala: »No, zdaj gremo pa še malo peš gor, da bomo videli razgled!« In verjemite – mene ob silni lakoti ni razgled prav nič zanimal. Pa smo hodili. In si vmes še ogledovali Ajdovsko deklico, ki nas je gledala iz skale. Pa smo prišli do razgleda. In moje prvo vprašanje po prihodu do vrha je bilo: »A zato smo hodili toliko časa? O super.« Nisem navdušen hribolazec, gorski svet me ne zanima in tudi ne vem kako lep razgled me ne gane. Rešili smo nekaj vprašanj, nato smo se odpravili dol. Ko sem zagledala avtobus, so se mi zasvetile oči! HRANA! Ampak ne – otroci, slabo vam bo, ko je toliko ovinkov. Moj želodec je prav žalostno zakrulil. Prav, pa se peljimo dol. In peljali smo se do Trentarskega muzeja. Tam pa končno malica! Pojedla sem veliko hrane (beri: dva

sendviča in rogljiček) ter popila pol litra vode. pravo olajšanje! Potem je sledil ogled Trentarskega muzeja, ki je bil – oprostite izrazu – živa polomija. Nobenega vprašanja na to temo na listu – nihče ni poslušal in po koncu so vsi rekli, da je bil notri živ dolgčas. Za moje pojme nismo izvedeli nič zanimivega. Ob reliefu Triglavskega narodnega parka nam je vodička povedala kup nekih podatkov, večino smo slišali že na avtobusu, da pa je bilo tam, kjer so danes gore, morje, pa vem že dolgo časa. Toliko bolj zanimiva pa je bila predstava v Klužah. Tudi na poti tja je bilo zanimivo, saj sva se po dolgem prepričevanju s sošolcem Krištofom pogumno spravila k deklamiranju pesmi Simona Gregorčiča Soči. nagrada: sladoleđ. Šlo nama je kar dobro.

Ustavili smo se v Klužah in nenadoma je v avtobus stopil neki človek ... Zdel se mi je kot nemški oficir. »No, super – predstava se že začinja,« sem si rekla in pohitela na svoje mesto v avtobusu, saj sem pri deklamiranju »Soče« sedela spredaj. Nakar za sabo zaslišim glasen nemški glas – oficirček se je nekaj drl za mano in ker toliko razumem nemško kot kitajsko, sem vanj buljila kot tele v nova vrata. Hitro sem »pobegnila« iz avtobusa in odpravili smo se v staro utrdbno Kluže. Tam so nam razložili nekaj več o soški fronti, nato pa so nam uprizorili pravo predstavo. Zelo sem se zabavala. Po skodelici čaja ob koncu predstave smo si ogledali še razstavo v utrdbi in že smo hiteli naprej.

Naš naslednji cilj – Kobarid. Oziroma kostnica v Kobaridu. Ogledali smo si jo od zunaj, malo smo še pomalicali, potem pa nazaj v avtobus in domov. Peljali smo se mimo Tolmina, Cerknega, skozi Poljansko dolino, Škofje Loke do Kranja. Ob okoli petnajst minut do šeste smo bili že pred šolo. Moj splošni vtis: čeprav mi je bil trentarski muzej odveč, so mi bile Kluže zelo všeč, pa tudi kostnica in tudi na Vršiču ni bilo tako slabo. Ker je bila družba dobra in razpoloženje pravo, mislim, da smo preživeli kar lep dan. Priporočam tudi vam, samo izpustite tisti Trentarski muzaj!

Mateja Marolt, 9. e

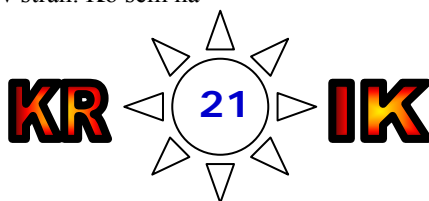

S KRIKOM NA POT

13. 9. 2005, 6.45 zjutraj

Ko sem v tej zgodnji uri počasi privlekla svoje noge do šole, so tam stali že vsi z nahrbtniki na ramah, pripravljene za odhod. Odhod na ekskurzijo. Nihče ni točno vedel, kam gremo, toda vsem je bilo jasno, da se vse začne odvijati tam nekje okoli Vršiča. Da se vrnem spet nazaj. Čakali smo že dobrih pet minut, kar pomeni, da je bila ura okoli 6.50 zjutraj!! Zeblo me je kot mačka. Termometer ni zlezl čez 10 stopinj, v to sem prepričana. Med tako utrudljivim čakanjem na avtobus smo se pač morale z nečim zamotiti. Začele smo premlevati, kako bed je hoditi na ekskurzije in »Kaj nam je pa tega treba??« Nikomur pa ni bilo jasno, da si bomo ogledali lep in zanimiv košček naše dežele, kjer nam, vsaj po mojem mnenju, ni bilo dolgčas. In kar naenkrat se zasliši tisti razpoznavni: »Evo ga, j že pršu.« S svetlobno hitrostjo smo stekli vsak do svojega busa, kjer smo seveda morali pustiti svoje nahrbtnike v prtljažniku. Ampak to še ni najhuje! Kmalu se odpeljemo in res – tega sem se najbolj bala – učiteljica hm ... ga. Sitar – kdo pa drug, začne že pri prvem semaforju vneto brati tiste liste, ki jih nihče ne mara že od prve ekskurzije v 5. razredu :) Ampak v avtobusu se zmeraj kaj dogaja. Tudi tokrat ni bilo nič drugače. Napeti pogovori so nam krajšali čas vse do ovinkaste ceste na Vršič. Zgleda, da je imela tudi ga. Sitar suha usta, da je za trenutek prenehala. Ovinkov pa ni in ni hotelo biti konec. Končno enkrat pa :«Prispeli!» Vsi lačni in žejni smo planili k prtljažniku avtobusa, kjer so nas nesramno odslovili proč, rekoč: ne smete ne jesti ne piti, da ne bo kdo bruhal ... Mislila sem si: No, tako »naporna pot«, pa še jesti ne smemo?!! Cilj na Vršiču je bil Poštarski dom, od koder se odlično vidi okoliške hribe. Začeli smo hoditi po makadamski poti, vmes pa sem mislila samo na hrano in topel prostor. V tistem trenutku sem ekskurziji pripisala en velik minus. Prispeli smo do razgledne točke pri Poštarskem domu, kjer smo najprej uzrli s soncem obsijano Ajdovsko dekllico. Ko se takole ustaviš in se zatreš v slovensko pokrajino, se šele zaveš, kako lep je ta naš svet; tega ne najdeš povsod. Zares moramo ceniti ta del Evrope, ki nam pripada. Modrina neba, sive gore, šumenje rek in žvrgolenje ptičev mi je dalo občutek, da smo po naravnih danostih naše dežele med največjimi v Evropi. Pot nazaj dol proti avtobusu je bila lažja in prijetnejša. Sonce je že zlezlo čez gore in nam ob hoji tudi dalo vedeti, da je na nebu. Z Vršiča v Trento, kjer smo imeli naslednji postanek, je spet sledilo nekaj ovinkov. Le-ti pa sploh niso bili utrujajoči, saj nas je spremljala misel na malico v Trenti, od Vršiča nekaj kilometrov stran. Ko sem na

tabli ob cesti zagledala napis TRENTA, sem dobesedno skoraj skočila do stropa. Zlati sendvič sem z užitkom pojedla, tudi bombonom se nisem odrekla. Po končani malici je sledil Triglavski narodni park ... ups ... muzej o Triglavskem narodnem parku. Če po pravici povem, mi je bil muzej še večja muka kot jutranje čakanje avtobusa pred šlo. Edina stvar, ki sem se je v tej nesrečni stavbi spomnila, je bila črna soba, kjer so imeli prikazano, kako grdo izgledajo smeti v naravi. Po končanem dolgočasnem ogledovanju muzeja nas je pot vodila do trdnjave Kluže. Na prvi pogled nič bolje od muzeja. Sedmi čut pa mi je govoril, da tu le ne bo tako – ne sme biti!!! Stopim iz avtobusa in se z očmi spotaknem ob nekega Nemca. Oblečen je bil v uniformo iz 1. svetovne vojne. Vau!! Nekaj mi je začel godrnjati po nemško in kriliti z rokami, ker pa sem imela pri nemščini nekaj težav, ga seveda nisem razumela. »No, bo že povedal, kar mu leži na duši!« Vojak ... (kasneje sem izvedela, da je bil general) nas je odpeljal v trdnjavo Kluže. Predstavljal sem si na pol razpadajoče dvorišče, zagledala pa nekaj povsem nasprotnega. Pričakali so nas stoli in klopce, na katerih naj bi sedeli med predstavo. Hitro smo se zagrebli za prve vrste in predavanje se je začelo!! Kar naenkrat pa pred nami ni stal le en vojak, temveč kar štirje. Vsi smo odprli usta. Prvič sem pred seboj videla predstavnike nemške, slovenske, italijanske in bosanske vojske. Vsak vojak je nekaj povedal o 1. svetovni vojni. In vsi so znali slovensko ... ?? – to zame ni bilo preveč zanimivo, saj sem imela preveč opravka z ogledovanjem njihovih uniform, orožja in vseh čudes, ki so stala tam. Končno!! Tista, zdaj pa res že težko pričakovana predstava. Ha ha ha ... to je bilo smeha !!! Na zares duhovit način so nas poskušali popeljati v obdobje 1. svetovne vojne, in cilj (vsaj mislim tako) tudi dosegli. »Tale čefur je največji šmex!!!« se je slišalo s klopi in niso se motili. Usta so se nam raztegnila do ušes. Zares »smešn, da dol padeš«!! Po koncu predstave pa smo si, kot izgleda, zaslužili planinski čaj, ki smo ga pili iz skodelic iz časa 1. svetovne vojne. Pa kuko so vedl, da sem bila žejna ...MMM ...kako je bil dober ☺ Imeli smo možnost ogleda pušk, ki se ga nisem udeležila zaradi predolge vrste ... Vsake dobre stvari je enkrat konec in tudi od tu smo se morali posloviti ... doživela sem zares zanimiv dogodek, ki se ga sploh ne da opisati. Adijo, Kluže, čao, vojaki, mi gremo zdaj gledat kosti vaših prijateljev. (Jao, a se grdo sliši??) – Splošne resnice.

S KRIKOM NA POT

Naslednja postaja – Kobarid – kostnica 7000 italijanskih borcev. Avtobus nas je odložil v Kobaridu, od koder nas je pot vodila še kakih 15 minut hoje po cesti, ob kateri so bili spomeniki 14 postaj križevega pota. Zares zanimivo. Vse v temačnem slogu. Tako kot kosti zgoraj. Ko sem prilezla do vrha, sem zagledala cerkev in se že skoraj začela spraševati, če nismo zgrešili. Nihče si natančno ni znal razložiti, kam smo prišli. Posedli smo se na zidove in začeli malicati, nakar učiteljici prikorakata po stopnicah in obe v en glas: »Gremo!!« - Gremo gledat kosti tistih italijanskih režežev? – Na žalost ne! Tiste vojaške duše so trikrat zaklenjene za železnimi vrati pod cerkvijo!! In zato, da smo se usedli na zid in pomalicali

preostanek sendviča, smo morali hoditi 15 minut v hrib?? Katastrofa!! To je pa to much!! Razočarani smo začeli tacati po strmi cesti ... čez pet minut je bilo že vse pozabljeno ... Spet smo se vrnil v naš dobro poznan najstniški svet, poln dogodivščin, in kjer ni prostora za take nesmiselne reči. Na poti nazaj še vedeli nismo, da se vozimo. Takoj za predstavo v Klužah najboljši del ekskurzije. Ura je bila 17.45 in avtobus je ustavil pred šolo. Medtem ko smo počasi v vrsti lezli iz avtobusa, sem se spominjala vseh dogodkov, ki so bili zanimivi oz. nezanimivi, ter potegnila črto pod ekskurzijo in se s svojimi možgani zedinila, da se splašča obiskati take kraje Slovenije, kjer si v življenju – prvič ... zadnjič ... in morda tudi nikoli več. Bilo mi je zares všeč!!! Zdaj pa si grem domov odpočit od napornega dne ... ne ... ne morem ... čez 15 minut je trening ... mudi se mi ...

Meta Grilec, 9. e

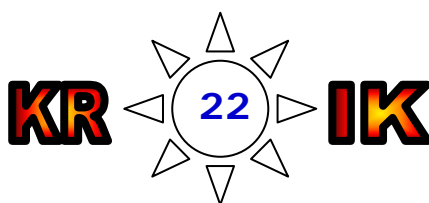
EKSKURZIJA V IDRIJO

V torek zjutraj smo se vsi peti razredi zbrali pred šolo. Pred nami je bil zanimiv dan. Naš cilj je bil mesto Idrija. Prva postaja je bila pri Močilniku. Tako se imenuje izvir Ljubljance pri Vrhniku. Ko smo obhodili Močilnik, smo posedli na klopi in reševali naloge v delovnih listih. Ko smo rešili, kar smo znali, smo se odpeljali naprej v Idrijo. Peš smo se odpravili k bližnji črpalki, ki je služila za dvigovanje vode iz rudnika. Rekli so ji kamšt. Videli smo ogromno vodno kolo, ki spada med najpomembnejše slovenske tehnične spomenike. Ko smo si jo dodobra ogledali, smo se počasi odpravili v idrijski grad. Tam je bilo na ogled vsega po malem: minerali, fotografije rudnika, makete, zbirka čipk, Bevkova soba... Ko smo po dolgem ogledu prišli na svež zrak, smo bili polni pričakovanja, saj smo vedeli, da sledi najzanimivejši del naše ekskurzije - ogled rudnika živega srebra.

V rudniški stavbi smo si najprej ogledali kratek film, ki je govoril o rudarstvu in življenju v Idriji.

Zdel se mi je zelo zanimiv. Po ogledu smo se oblekli v plašče ter si na glave nadeli čelade. V rudniku je bilo vlažno in hladno; ves čas je tudi pihalo. V rovih so bili na več mestih postavljene rudarji, ki so opravljali svoje delo. Slišali smo tudi smejanje nagajivih škratov. Ti so spremljali rudarje pri njihovem delu in jim radi ponagajali. Videli smo kapelico, posvečeno sv. Barbari, zavetnici rudarjev. Ko je vodič ugasnil luč, smo doživeli, kaj pomeni biti v popolni temi. Bilo je grozljivo. Ko smo se vrnil z zanimivega ogleda, nam je svež zrak dobro del. Zadovoljni smo se odpravili k avtobusu. Spraznili smo nahrbtnike in pojedli vso hrano in pijačo, kar nam je še ostalo. Med vožnjo domov smo gledali risanke; tako nam je pot hitreje minila. V Kranj smo prispeli okrog pol petih, utrujeni, a zadovoljni. Bilo je zanimivo in dobro smo se imeli.

Tajda Bavdek, 5. a

S KRIKOM NA POT

TABOR V MURSKI SOBOTI

1. DAN: 19. september 2005

V redu, gremo na tabor, ampak, da je treba tako zgodaj vstati ... Višek! Če sem bolj natančna – budilka mi je zvonila deset do šestih. Vem, rekli boste, da sem sama kriva, ker sem jo nastavila ob tako zgodnji uri. Toda, če bi jo nastavila nekoliko kasneje, ne bi imela dovolj časa za jutranjo nego, zajtrk, oblačenje, pospravljanje postelje in »metanje« staršev pokonci. Pred odhodom do šole (zbirališča) je mami ugotovila, da ima pokvarjen avto. Torej smo pokonci vrgli še babico, ki me je potem odpeljala do šole. Pred tem se je mami še na dolgo in na široko poslavljala od mene in mi dajala »koristne« nasvete. Pri svoji vnemi me je enkrat tudi udarila v nos.

Izpred šole smo – kot vedno – odšli z zamudo. Med potjo je rahlo deževalo in vožnja se mi je zdela prav prijetna. Prvi postanek smo naredili na počivališču Tepanje, kjer smo imeli polurni odmor za malico. Meni se je zdelo še prekmalu za malico, zato sem se posvetila dolgčasu. Ob pol desetih smo se spet strpali v avtobus in se podali na pot. Po daljši vožnji so se zvrstili ogledi.

Najprej smo si ogledali mlin na Muri ali Babičev mlin. Mlinar nam je povedal nekaj o zgodovini mlina (na srečo ni povedal preveč). Mlin smo si lahko ogledali tudi od znotraj. V bistvu ni nič posebnega in me ni bog ve kako navdušil. Zanimive so se mi zdele edino le stopnice, na katerih je pisalo: PREHOD PREPOVEDAN. Hm, le kam vodijo?

Mučenje z dolgočasnimi ogledi in z zapisovanjem nepomembnih podatkov se je nadaljevalo v Filovcih. Tam smo si ogledali lončarsko delavnico. Pokazali so nam, kako iz kepe gline nastane vaza. Na videz preprost postopek je v resnici zelo zahteven. Ogledali smo si še peč, v kateri žgejo glino.

Zadnji ogled je bil namenjen cerkvi Gospodovega vnebohoda v Bogojini. Na srečo nas niso kaznovali

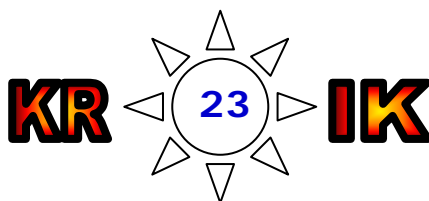
z vodičem. Cerkev smo si le ogledali. Aja! Najbrž bi naredila velik greh, če bi pozabila napisati, da je načrte za to cerkev naredil Plečnik (čeprav je sošolka, ki želi ostati neimenovana, ves čas trdila, da jih je narisala ona). Še J. si je vzel svojih pet minut. Pred učiteljicami se je bahal s tem, da je ministrant in kako je to zahtevno delo. Po njegovem je sploh težko ravnati z zvoncem itd. Nekateri smo prav tako pri sveti maši in vemo, da J. opravlja še veliko težje naloge, kot je recimo klepetanje. Okoli druge ure smo prispeli v dijaški dom. Sobe so bile po mojem mnenju še kar (obupne). No, za preživeti je bilo.

Ker smo v dom prispeli prej, kot je bilo načrtovano, smo šli še na sprehod v mesto, kjer so nas za pol ure spustili z vrvice in smo šli, kamor smo hoteli. Kristina, Nina T. in jaz (mimogrede – bile smo tudi sostanovalke) smo se sprehodile mimo izložb, zavile v kakšno trgovino in na koncu še na sladoleđ. Ob petih smo se zbrali v jedilnici. Mladi plesalci so nam predstavili prekmurske pesmi in plese. Eden od plesalcev je ves čas vriskal, pa nikoli nisem videla, kdo je to. Šele ko so plesali zadnji ples, sem ugotovila. Jasno, tisti, ki je bil najbolj rdeč v glavo. Predstavitel mi je bila všeč, ker sem bila med tistimi srečneži, ki jim ni bilo treba plesati. Ob šestih je bila večerja. Pravo razkošje za šolski tabor. Dobili smo riž, omako in meso (ki je bilo malce preslano). Solato smo si lahko izbrali sami. Do osmih (torej do začetka družabnega večera) je ostala še cela ura. Malo sem preganjala dolgčas, brala in igrala karte s sosedomi. Ob osmih se je pričel družabni večer. Nekateri so izbrali disko, drugi pa smo gledali NMK. Bila sem zelo vesela, da so nam jo dovolili gledati. Po končani epizodi sva z Jano igrali remi. Približal se je čas spanja. Hitro sem se umila, ko pa je bilo treba ugasniti luči, sva s Kristino Nini pripovedovali grozljivko.

2. DAN: 20. september 2005

Budilka nas je zbudila ob sedmih (pišem za sobo 311). Sostanovalke smo počasi vstale, se umile in pospravile postelje, misleč, da je zajtrk ob osmih. Figo! Ura je bila že petnajst do osmih in v sobah je bilo sumljivo tiho. Sumljive reči se vedno preveri, zato smo odšle do jedilnice, da bi pogledale, ali je mogoče že zajtrk. Pa smo zamudile! Zajtrk se je

začel že ob pol osmih. Dobili smo rogljiček, polnjen z orehovim nadevom, zraven pa kakav. Še en plus tabora: niso ocenjevali sob. Po zajtrku je k nam prišla gospa, ki nam je predstavila izdelke iz slame. Izdelovanje je izgledalo lahko, a še zdaleč ni bilo tako. Pa o tem kasneje.

S KRIKOM NA POT

Mi – 1. skupina – smo šli najprej na ogled evangeličanske cerkve. Tamkajšnji duhovnik nam je pripovedoval o njihovi veri in zgodovini ter odgovarjal na naša vprašanja. Vse skupaj se mi je zdelo zelo zanimivo. Nasploh mi je protestantska vera kar všeč, še najbolj pa njihova spoved, ker jim grehov ni treba povedati naglas.

Nato smo izvedli anketo. Meščane smo spraševali, kje nakupujejo stvari, ali so zadovoljni s ponudbo v mestu, ali nakupujejo tudi v tujini ipd. Našo skupino smo sestavljale Nina, Maša, Nina T., Kristina in jaz. Zaslüşale smo tri oz. štiri ljudi. Najbolj smešno je, da so se vsi ljudje v miru pogovarjali ali ogledovali izložbe, ko pa smo jih vprašale za intervju, se je pa vsem nekam mudilo. Pohajkovanje od enega do drugega me je zelo zabavalo.

Vrnili smo se v dijaški dom in se zamenjali z drugo skupino. Naslednji dve uri smo uspešno in manj uspešno pletli slamo. Prvo uro sem bila med manj uspešnimi, drugo uro pa se mi je posrečilo narediti nekaj pletenju podobnega. Na koncu je iz tega nastalo srce.

Po kosilu nam niso privoščili kaj dosti počitka. Avtobus nas je takoj odpeljal v Terme 3000. Ko smo se preoblekle in za seboj zaklenile omarice, smo se Kristina, Tereza, Eva in jaz takoj pognale v akcijo. Proti pravilom se nismo niti stuširale, le

3. DAN: 21. september 2005

Iz trdnega spanca me je pokonci vrgla budilka. Kar nisem mogla verjeti, da je ura že sedem. Ob pol osmih (tokrat točno), smo se punce iz 311 odpravile na zajtrk.

Do devetih smo imeli čas za pakiranje. S tem nisem imela veliko dela. Potem smo se zbrali v jedilnici. Najprej smo morali risati cerkev (pa kdo se je to spomnil!), šele potem smo se razdelili v skupine in se lotili izdelave plakatov. Naloga naše skupine je bila narisati Slovenijo in označiti pot. Da smo se o kakšni stvari strinjali, kako bi jo čim bolj naredili, smo porabili ogromno časa, da pa smo stvar še naredili, pa še toliko več. Na plakat smo torej v nesli postanke in smešne opombe.

Po kosilu naj bi šli na sprehod, vendar je ta zaradi slabega vremena odpadel. Zato smo šli prej DOMOV! Na pot smo se odpravili že nekaj čez pol dveh. V avtobusu smo gledali televizijo. Najprej so nam zavrteli George iz džungle. Filma sem se zelo razveselila, saj sem ga enkrat že gledala, vendar ne do konca. Ob koncu filma smo naredili postanek, v

tekle smo na tobogane. S Kristino sva jih potem do onemoglosti gulili. Za odmor sva sem in tja tudi zaplavali po bazenu in poizkušali potopiti kakšno prijateljico. Potem sva se spet do onemoglosti posvetili toboganom. Imajo pa tobogani tudi eno slabost – stopnice. Ko sem se desetič povzpela po njih, so me že bolele noge. Kaj imam res tako malo kondicije? Od začetka smo se po toboganih spuščali po pravilih – eden po eden in ob zeleni luči.

Kasneje pa smo ugotovili, da je bolj zabavno, če se spustimo v »kači«. Nekje sem staknila grdo rano na peti, vendar sem jo opazila šele zvečer. Ob šesti uri smo morali ven iz bazena. Tereza, Eva, Kristina, Nina in jaz smo se še zadnjič spustile po toboganu tako, da smo se držale za rame. Ko smo se uredili, nas je avtobus odpeljal nazaj v dom na večerjo.

Do večernega programa je potem ostala še skoraj cela ura in Tereza nas je povabila na »gostijo«. Sledil je astronomski večer. Živ dolgčas! Brez pretiravanja – oči mi je vleklo skupaj in če bi bil stol malo bolj udoben, bi zaspala. No, mogoče bi bilo vse skupaj še kar zanimivo, če ne bi bil za nami naporen dan. Zato sem se potrudila in vseeno poslušala. Pravili so nam nekaj o grških in rimskih bogovih, potem pa smo šli še v dvorano, kjer nam je nekdo pač predstavil teleskop. Toda meni so najprej padli v oči udobni stoli! Ker je bilo oblačno, nismo mogli gledati zvezd (meni je bilo tako ali tako vseeno, če bi jih ali, če jih ne bi). Zato smo gledali gasilni aparat.

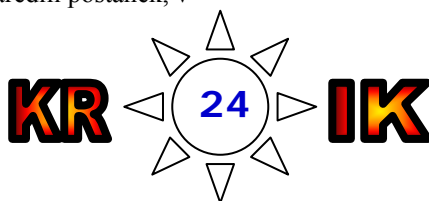
Potem so nas kooooončooooooooo spustili v postelje.

drugem delu vožnje pa smo gledali Možje v črnem. Film je superca, saj dva moža ubijeta žuška, sama pa sem velika nasprotnica vsega, kar je sluzasto, nagravnó in se imenuje žuželka.

Nekaj pred pol šesto smo prispeli v Kranj. Pred šolo me je že čakala mami. Tako sem se veselila prihoda domov, obenem pa sem bila žalostna, ker smo že zapustili Mursko Soboto. In dobrodošlica doma: SAMA sem morala vleči potovalko po stopnicah in prenašati kakšne pazinavrata. Stvari sem zložila iz potovalke in mami poročala o taboru. Preverila sem še stanje svoje sobe. Imam namreč mlajšega brata in verjamem, da je moja odsotnost lepo izkoristil. Zaenkrat res še nisem odkrila nič, toda pripravljam se ne katastrofo v prihodnjih dneh.

Po večerji sem vklopila radio, ki sem ga takoooo pogrešala, se stuširala in zaspala. Ni kaj, ljubo doma, če te čaka postelja.

Vesna Rogl, 8.b

S KRIKOM NA POT

SPOZNAVANJE MORJA, ŽIVLJENJSKEGA PROSTORA IN GEOLOŠKE SESTAVE NAŠE OBALE

1. dan: ponedeljek, 26. 9. 2005

Komaj sem že čakal ta dan, ko smo se odpravljali v Piran. Tam nas je pričakala velika vročina. V Hrastovljah in Tonini hiši smo se ogreli za akcijo. Ko smo v penzionu razpakirali, smo šli na zanimiv pohod po Piranu. Tudi risanje Pirana mi je bilo zelo

všeč. Vrhunec dneva pa je bil zvečer, ko smo šli v Portorož na sladoleđ in na manjšo tržnico. Nazaj pa lažji tekaški trening za jutrišnji orientacijski tek. V postelje smo popadali kot ubiti.

Anže Božič, 5. b

1. dan: ponedeljek, 26. 9. 2005

Zjutraj sem prišel pred šolo že malo čez sedem. Potem sem do osmih s sošolcem počakal v šoli. Ob osmih smo se odpeljali proti Piranu. Vmes smo se ustavili, da smo pojedli malico. Ustavili smo se v Hrastovljah, kjer smo si ogledali cerkev. Cerkev je v notranjosti cela poslikana s freskami. Najbolj znana freska je Mrtvaški ples. Potem smo se ustavili še v Tonini hiši, kjer smo si ogledali, kako so včasih pridelovali oljčno olje ter kako so živeli v tej oljarni. Nato smo se usedli v avtobus ter se odpeljali do avtobusne postaje Piran. Z obljubljenim prevozom

potovalk ni bilo nič, zato smo jih morali nesti kar sami. V penzionu Maksimiljan nas niso pričakale lepe sobe, ampak stare in umazane. Za kosilo smo imeli mastne špagete.

Po kosilu smo imeli počitek, po počitku smo se odpravili po Piranu. Videli smo Tartinijev trg, hišo Benečanko, cerkev sv. Jurija ter še veliko drugega. Ko smo prišli do pomola, smo risali. Po risanju je sledila večerja, potem smo odšli na sladoleđ v Portorož.

Tabor mi je bil všeč, razen sob in hrane.

Žiga Kodrič, 5. c

1. dan: ponedeljek, 26. 9. 2005

Dan se je začel zgodaj. Zbrali smo se pred šolo. Malo več kot eno uro smo se vozili do Hrastovelj. Tam smo si ogledali cerkev Sv. Trojice; videli smo fresko Mrtvaški ples. Nato smo se odpeljali k Tonini hiši v Sv. Petru. Ogledali smo si staro hišo, v kateri je oljgarski muzej. Spoznali smo, kako so včasih pridobivali oljčno olje. Ko so oljke novembra obrali, so jih dali mlet v velik, okrogel mlin. Vrhnji del je bil plitev krožnik, narejen iz več kamnitih plošč. V sredino so pritrdili leseno vreteno, ki ga je vrtela živina, običajno osli. Manjše kamne so včasih vrteli tudi ljudje, ponekod ob rekah pa so izkoriščali moč vode.

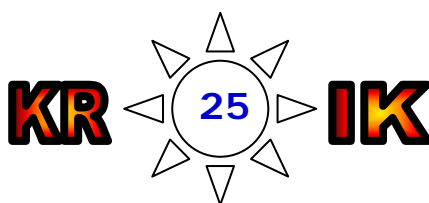
Po ogledu smo nadaljevali pot v Piran. V Penziju Maksimiljan smo odložili prtljago in se odpravili

po ozkih ulicah Pirana. Ogledali smo si cerkev sv. Jurija in Tartinijev trg. Z ene strani ga obkroža morje in kadar je visoka plima, je trg poplavljen. Včasih je bil tu piranski mandrač, kasneje pa so ga zasuli.

Nato smo odšli risat na pomol. Risala sem svetilnik. Dobro mi je uspelo! Zvečer smo šli v mesto na sladoleđ. Zdaj je že pozno. Utrujena sem in zaspana. Današnji dan se mi je zdel zanimiv. Najbolj mi je bilo všeč risanje.

Jutri nasvidenje. Tvoja Tajda

Tajda Bavdek, 5. a

S KRIKOM NA POT

2. dan: 27. 9. 2005

Zjutraj sem se zbudila v naglici. Počasi sem vstala, se pretegnila in začela nov dan z mislijo na orientacijski tek. Zajtrk se mi je prav prilegel, saj smo po zajtrku šli na ladjico, ki nas je odpeljala do Strunjana. Tam smo si ogledali soline. Bil je lep sončen dan, zato smo videli jate ptic in solinarja, ki je mašil luknjice v nekakšnem blatu. O joj. Morali smo že iti na kosilo v penzion. Vožnja z ladjico nazaj je bila bolj pevska, saj je krmar vrtel razne skladbe. Zraven so nekateri tudi peli.

Kosilo nam je zelo teknilo in kmalu smo se začeli pripravljati na orientacijski tek. Oblekla sem kratke hlače in kratko majico ter šla k skupini, v kateri sem bila vodja. Prehiteli smo kar tri skupine. Kmalu so nas tudi one. Tekli smo pol ure in reševali naloge, ki so nam jih na delovnih listih dali učitelji. Pri tem smo iskali skrite učiteljice in učitelja in reševali naloge. Zelo smešno je bilo, da smo skupine tekle kar skupaj. Na cilj smo prišle tretje, po točkah pa smo se uvrstile na peto mesto. Vsi smo prišli na cilj rdeči kot kuhani raki in takoj leteli pod tuš.

Po preoblačenju in umivanju smo se podali za morskimi živalmi. Videli smo gromozanskega morskega psa s čeljustjo, da te spreleti srh, in ostrimi zobmi, da ti gre strah v kosti. Ta »veliki« morski pes je meril natanko petindvajset centimetrčkov. Videli smo, kako so se »male« ribice kar podile za njim. In kako velik je morski skat. Imel je usta kot trikotnik in rep kot sabljo. Na tržnici smo si lahko tudi kaj kupili. Imeli so lepe stvari in mamic in očiju sem kupila verižici. Potem smo šli risat ostanke obzidja.

Kar utrujeni smo se odpravili na večerjo. Po večerji je prišel svetovni popotnik Andrej Strmecki in nam pokazal oblačila s petih celin, kjer je bil. Ker je tudi glasbenik, je prinesel s seboj tudi razne inštrumente. Po tem zabavnem večeru je meni in še nekaterim sošolkam napisal ime v petih različnih pisavah. Dal nam je tudi dve pesmi, ki ju je napisal sam.

Po tem večeru se je lepo prilegla postelja in odšli smo spat. Ta dan je bil prečudovit, saj ni padal dež.

Eva Jelovčan, 5. b

2. dan: torek, 27. 9. 2005

Ob sedmih so nas zbudile učiteljice. Imeli smo orientacijski tek po mestu. Sodeloval sem v prvi skupini in dosegli smo najboljši čas. Narisati smo morali grb mestnih vrat. Poiskali smo beneškega leva in si natančno ogledali Tartinijev trg, ki se

imenuje po slavnem violinistu. Občudovali smo pomol in barke, ki so bile privezane ob obali. Po kosilu smo odšli v piranski akvarij. Notri imajo veliko vrst rib, ki se zadržujejo v bližini Pirana. Zelo se mi je zdel zanimiv velik morski pes, ki meri kak meter in pol. Imajo tudi želvo velikanko, ki je pomotoma priplavala v Piran. Poleg rib imajo tudi značilne morske trave, korale, spužve in druge rastline. Akvarij se mi je zdel zelo zanimiv. Zvečer smo naredili plakate na to temo.

neznani avtor

2. dan: torek, 27. 9. 2005

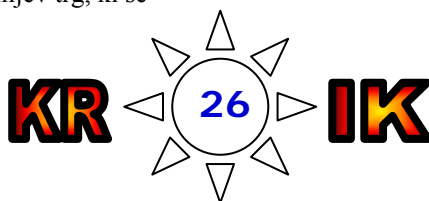
Joj, kako sem slabo spala! Ko sem uredila posteljo in pojedla zajtrk, smo se z ladjico odpeljali do Strunjana. Tam smo si ogledali soline in izvedeli veliko o pridobivanju soli iz morja, nekoč in danes. Nato smo se lotili risanja. Danes smo risali cerkev sv. Jurija nad Piranom. Bližal se je čas kosila, zato smo se z ladjico vrnili v Piran. Popoldan smo imeli orientacijski tek po piranskih ulicah, sledil je počitek, potem pa ogled akvarija. Po večerji smo se šle igrati slepe miši. Prijateljica je imela uro, ki je zaostajala. Mislile smo, da imamo še dovolj časa do obiska svetovnega popotnika Andreja Strmeckega. Učenci so se zbrali v jedilnici in ker so mislili, da so že vsi, so zaklenili vrata v zgornje prostore. Dolgo časa smo tolkle po vratih, da so nas končno slišali! Gospod Abaza nam je prišel odklenit in oddahnile smo si! Andrej Strmecki nam je pripovedoval o dogodivščinah, ki jih je doživel po svetu. Pel je in tudi nas je naučil. Bilo mi je všeč.

Katja Mekiš, 5. a

3. dan: sreda, 28. 9. 2005

Po zajtrku smo imeli razne ugankarske igre. Popoldne smo si ogledali piransko cerkev. Tam je bil lep razgled. Ob lepem vremenu se vidi do Trsta in očaka Triglava. Z barko smo se odpeljali do Sečovelj. Tam smo si ogledali soline. Včasih so tam pridelovali sol, danes pa so zanimive samo še za turiste in ptice. Tudi nasad kaktusov je pritegnil mojo pozornost. Videli smo najstarejše, največje in najlepše kaktuse. Zanimivi so tudi po svojih oblikah in vrstah. Kupil sem si enega in ker kaktusi ne potrebujejo veliko vode, upam, da mi bo doma uspeval in tudi zacvetel. Zvečer smo se sprehajali po tržnici in kupovali spominke.

Matic Šolar, 5. b

S KRIKOM NA POT

3. dan: sreda, 28. 9. 2005

Ko sem se zjutraj zbudil in pozajtrkoval, so učitelji oznanili, da gremo v nasad kaktusov (ponovno z ladjico). Tam je bilo zelo zanimivo, zato sem si tudi kupil dva kaktusa. Ko smo se vračali po drugi poti, smo spotoma videli tudi, kako ogromne so sečoveljske soline. Na moje začudenje smo se začeli vzpenjati v hrib, a kmalu mi je bilo vse jasno. Šli smo risat kipe. Risba mi je zopet zelo uspela. Ko smo se vračali, sem skoraj počil od smeha (zaradi tega, ker sem videl, kako je svetilnik drugačen, kot pa se ga vidi od daleč).

Ko smo končno prispeli nazaj v Piran, nas je v penzionu čakalo toplo kosilo. Po kosilu smo začeli izdelovati plakate. Nekako sredi popoldneva pa smo odšli do obzidja, kjer smo imeli družabne igre. Po večerji smo ponovno odšli peš v Portorož na sladoled.

Ko smo prišli nazaj, smo se spet utrujeni ulegli v postelje in poskušali zaspati, vendar to meni in Gašperju ni uspelo, saj sva bila budna do pol štirih ponoči. Jaz sem sicer vmes zaspal za deset minut, toda Gašperju še to ni uspelo. Zaspala pa nisva zato, ker nisva mogla. Tim je namreč smrčal (zraven pa še malo prdel), da se je po mojem slišal do tiste stare mame, ki je živela pod nami.

Matej Mohorič, 5. b

3. dan: sreda, 28. 9. 2005

Po zajtrku smo se z ladjo odpeljali do Marine. Od tam smo šli peš skozi kamp in ob morju do Seče oziroma vrta kaktusov. Lastnica nam je povedala veliko zanimivosti; kaktuse smo si ogledali in jih lahko tudi kupili. Nato smo se povzpeli na hrib do Forme vive. Ogledali smo si kipe in jih narisali. Vrnili smo se k ladji in odpluli v Piran. Sledilo je kosilo, potem pa smo delali plakate. Razdelili smo se po skupinah; v vsaki skupini nas je bilo šest. Naša skupina je izbrala temo o kaktusih. Uspeli smo narediti samo pol plakata, potem pa smo morali pospraviti. Malo smo počivali, nato smo se na trgu pred penzijonom igrali družabne igre. Po večerji smo šli v mesto, zdaj pa je že čas za spanje. Dan mi je hitro in prijetno minil.

Nejc Bizovičar, 5. a

3. dan: 28. 9. 2005

Dopoldne nam je minilo med ogledovanjem kaktusov in risanju kipov na Formi vivi. Po kosilu pa smo se lotili izdelovanja plakatov. Skupina, v kateri sem bila jaz, si je zamislila malo drugačen plakat, na katerega smo zapisali: zanimivosti skozi smešna očala, nočno smešno življenje, dnevno smešno življenje, mnenje učiteljev o tem, kakšni smo bili na taboru. Plakata danes še nismo dokončali (ga bomo jutri!), ker smo imeli družabne igre. Po večerji smo šli na sladoled. Zdaj pa zasluženi počitek! Kaj gremo jutri res že domov? Oh, ne!

Sara Pihler, 5. a

4. dan: Četrtek, 29. 9. 2005

Zjutraj, takoj ko smo pojedli zajtrk, smo nadaljevali projekt, ki je bil za spremembo od včeraj malo bolj dolgočasen, saj smo se tako gužvali nad plakatom, da smo nekateri bolj malo naredili. Ko so šli nekateri učenci na sprehod, smo mi dokončali delo. Ko smo zlagali stvari v torbe, smo se žalostili, da že odhajamo domov. No, vendarle smo torbe odnesli pred penzion, kjer smo še malo počakali, nato pa smo jih odnesli v avtobus.

Pot domov je potekala brez večjih zapletov in tako smo pred šolo objeli starše, a v mislih hrepeneli po tem, da bi še kakšen dan ostali v prijetni šoli v naravi v Piranu.

Anže Božič, 5. b

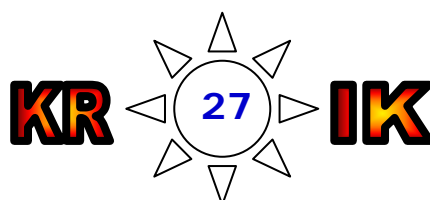
4. dan: četrtek, 30. 9. 2005

Zbudil me je grom. Zeblo me je in bila sem lačna. Ker je bila soba, kjer smo ponavadi jedli, poplavljen, smo morali počakati, da najprej pojedjo tisti, ki so jedli v jedilnici.

Po zajtrku smo dokončali plakate od včeraj. Pisali, lepili in risali smo. Ko smo naredili, smo imeli dobro kosilo. Potem smo imeli čas, da spravimo stvari v potovalke. Nato smo se z avtobusom odpeljali domov, kjer me je pričakala mamica, doma pa so se me razveselili ati, bratec Nejc in sestra Manca.

Na taboru mi je bilo res všeč.

Laura Mrzel, 5. a

S KRIKOM NA POT

OCVIRKI S TABORA V MARINDOLU

1. DAN: NEDELJA, 4. 9. 2005

Že prvi dan se je začel z zamudo! Namesto da bi se v Marindol odpeljali ob sedmih zjutraj, smo se ob pol osmih! Naša prva postaja je bil Krajinski park Lahinja. Tam nam je vodička povedala vse o parku - o rastlinah, živalih, arheološkem najdišču na njihovem vrtu, o treh gradovih, ki jih zdaj ni več, cerkvi, kralju Matjažu, mlinu in žagi in še marsikaj zanimivega. V sosednji vasi smo v hipu pojedli čudovito potico, si ogledali in poskusili igrati na lončene base, videli pisanice, glinene vodomce, ki so značilni za ta kraj, sončna kolesa in še veliko stvari.

Nina Klemečič, 7. č

Dan se je že prevesil v popoldne, ko smo prišli v Marindol. Tu sta nas pričakala tabornika Čiv-čiv in Jolbe, nam pomagala znositi prtljago v šotore in pojasnila taborniška pravila, ki se jih bomo morali držati, dokler bomo tu.

Sledilo je kosilo, potem pa smo se razvrstili v štiri taborniške vode. Kot novi taborniki smo najprej zapeli slovensko himno, nato je sledil počitek. Ob 16. uri smo se spet zbrali na dvorišču in odšli v vrtačo, kjer smo se ob družabnih igrah počeno zabavali. Po vrnitvi pred dom si je vsak taborniški vod izbral ime. Me smo se poimenovali Nočne more.

Večerja je bila po mojem okusu, saj rada jem mlečni zdrob. Sledil je taborni ogenj, predstavitev vodov, pantomima in animacija. Težko pričakovani počitek nam je popestrilo klečanje za klepetanje in neposlušnost. To je med drugimi doletelo tudi mene. A mi ni vzelo dobre volje. Zdaj pa dovolj za danes. Brž v spalno vrečo in lahko noč!

Tina Sajovic, 7. č

2. DAN: PONEDELJEK, 5. 9. 2005

Danes smo se zbudile že ob petih! Čakale smo na bobne. A to se je zgodilo šele ob sedmih, ko je Čiv-čiv končno začel metati še zadnje zaspance iz spalnih vreč z divjim bobnanjem. Zbor. Telovadba (groza!). Igramo se vesoljčke in lavrencijo. Pa še tek!!! Saj so nori!

Karin Šega, 7. č

Za rafting smo Nočne more prišle na vrsto šele tretje, do stika s čolnom, vesli in Kolpo pa smo se učile peke kruha in banan v žerjavici, ki je še tlela od včerajšnjega tabornega ognja.

Rafting! Super stvar. Pošteno sem uživala, ko nas je Kolpa premetavalo svojih brzicah. Seveda bi bilo bolje, če ne bi ravno me nasedle na zadnji brzici, kar je povzročilo nasilno izkrcavanje. Samo raftanje je bilo naporno, saj je velikokrat šlo naše opletanje z vesli v prazno, bilo pa je zanimivo tudi zato, ker smo se praktično vozili po meji s Hrvaško.

Tina Sajovic, 7. č

Vsi so šli na raftanje, samo jaz sem ostala v taboru. Zdravniška prepoved! Zato sem naredila testo za taborniški kruh. Menda je bilo moje testo boljše od tistega, ki ga je naredil Jolbe! Vsaj nekaj!

Po kosilu smo šli peš do Adlešičev. No, saj je bilo samo pet kilometrov! Najbrž tudi pešačiti ne bi smela, a sem vendarle šla. Obiskali smo domačijo gospe Adlešič; pripovedovala nam je o lanu, platnu, vezenju, pisanicah. In spet pet kilometrov peš hoje nazaj v Marindol. Po večerji nam je belokranjska folklorna skupina pokazala narodne plesse, nato smo zaplesali še mi. Ura je deset, pa sem že tako zaspala, da me bo najbrž kar pri priči zmanjkalo.

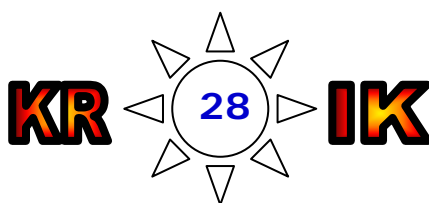
Lucija Pavlin, 7. č

3. DAN: TOREK, 6. 9. 2005

Ob sedmih me je vrgla pokonci Čivova budnica na bobne. Le kako se bom zbudila doma ob navadni budilki? Če bi najela Čiva? Dobra ideja! A pustimo to. Telovadba, zajtrk, dopoldanska predavanja. Izvajalca sta bila tabornika. Jolbe nam je povedal veliko o orientaciji ter zgodovini taborništva, pri Čiv-Čivu pa smo risali minsko polje. Kosilo je bilo danes obupno (vsaj zame).

Po kratkem počitku smo reševali teste, ki so nam jih razdelili učitelji, ki so nas spremljali. Kasneje je prišla družina gospe Cvitkovič. Skupaj smo izdelovali pisanice in zapestnice. Po večerji pa smo imeli pravi disko žur. Organizirali so nam ga taborniki. Zabava je trajala skoraj tri ure, ki pa so meni na žalost prehitro minile. Nato smo se s svetlobno hitrostjo razbežali v šotore, saj nihče od nas ni želel spet stakniti kazni.

Nasja Starman, 7. č

S KRIKOM NA POT

4. DAN: SREDA, 7. 9. 2005

Zjutraj bi s Tino spet zaspali, če se ne bi enako primerilo tudi Čivu in Jolbetu. Šele ob pol osmih je bila kratka jutranja telovadba, saj je Čiv rekel, naj tečemo trikrat do prvega znaka in nazaj. Večina nas je šla do najbližjega. Dvignili smo zastavo, odpeli himno in pojedli zajtrk - kakav, čaj, kruh, marmelado, pašteto. Potem smo pakirali in pospravljali šotore. Večino tega sva s Tino naredili že prej, zato sva hitro dokončali. Sledilo je projektno delo. Razdelili smo se v skupine po šest in se lotili vsak svojega plakata. Naša skupina je delala plakat o tabornikih, narisali pa smo tudi Čiva in Jolbeta. Po projektne delu smo se zabavali ob ognju, potem pa je bilo kosilo, naše zadnje v Marindolu. Testenine z mesno omako! Mljask! Ko smo vsi pojedli, smo spustili zastavo. Ta čast je doletela gospoda Bašo in Marussiga.

Avtobus je pripeljal, skočili smo vanj in adijo Marindol! V bližini Črnomlja smo si ogledali svetišče boga Mitre, v Žužemberku pa grad. Videli smo obzidje, obrambne stolpe in vinsko klet.

Potem smo se odpeljali v Kranj, kjer se je tudi zaključil naš tabor. Bilo mi je všeč, saj smo spali v šotorih in smo se imeli zelo lepo. Naj faca pa je bil vsekakor Čiv, saj je bil hkrati zabaven in resen, pa tudi bobnal je zelo dobro.

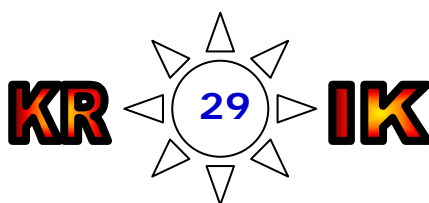
Nina Klemenčič, 7. č

ZAKLJUČNA MISEL

Tabor v Marindolu mi bo posebej ostal v spominu zaradi predstavitve načina preživetja v naravi, ki se ga učijo taborniki. Zapomnila si bom običaje in plese Belokranjcev. Kljub nejevolji nekaterih sošolcev mi je bila všeč "vojaška" disciplina pa seveda rafting. Očaralo me je tudi postavljanje in kurjenje pagode in peka taborniškega kruha. Za naj faco v taboru bi razglasila Čiv-Čiva, saj mi ni jasno, kako lahko v vročini nosi na glavi kapo. V prostem času smo se veliko igrali z žogo, naučili pa smo se tudi družabnih iger, ki jih gojijo taborniki.

Tabor je bil poučen, vesel in zanimiv, spoznali smo nove običaje in ljudi.

Tina Sajovic, 7. č

KRI(K)TIZIRAMO

O NAŠI ŠOLI

Imeli smo prosto uro. Večina mojih sošolcev jo je izkoristila za pisanje domačih nalog, meni pa se jih ni ljubilo delati. Raje sem se odločil za pohajkovanje po šoli. Ne vem, kako že sem se znašel pred jedilnim listom. »V redu bo,« sem si rekel, ko sem si ga ogledal.

Torej, pohod po šoli sem začel pri jedilnici (ker sem bil pač že tam). »Prijetna je,« sem najprej pomislil ob pogledu na pisane stole in mize.

Moral sem na stranišče, zato sem zavil v prvi hodnik; mimo internet koticčka, likovne učilnice in dveh matematičnih učilnic. Vrata ene od teh so bila na stežaj odprta. Učilnica je bila prazna.

Dopoldanska sončna svetloba, ki je ponavadi vabila misli učencev daleč stran od šole, je padala na stole in mize. »Kaj res ne morejo kupiti novih?« sem pomislil in se odpravil do WC-ja. »Ma kje so ta vrata dobl?« sem tiho rekel in se ozrl na okrog, da bi videl, ali me je slučajno kdo slišal. V bližini ni bilo nikogar. Ko sem sedel na WC školjki, sem premišljeval: »Če bi kdo pogledal to WC kabino, bi najprej pomislil, da je to predelana Bedančeva kočica. Pa te pajčevine na oknih ... Vsaj enkrat bi jih lahko kdo obrisal, drugače bo začel še plevel poganjat!« Naslednje, kar me je zmotilo, je bil trd WC papir. Saj nimam železne riti! Ko sem odhajal s stranišča, sem slišal pogovor dveh sošolk, ki sta stali pri umivalniku. Pritoževali sta se, da v posodici ni mila in da ni brisačk za brisanje rok. »Pa jih res ni,« sem pomislil, sam pa sicer tega nisem nikoli prej opazil (kar si pač nikoli ne umijem rok).

Vračal sem se nazaj na glavni hodnik. Tokrat so me zmotile garderobe. Spominjale so me na ... Kje sem ji že videl? Aja, v živalskem vrtu! Ampak ali pri pticah ali pri opicah? Hm ...

Na glavnem hodniku ni kaj dosti za videti; novejšje table za plakate in stare, vendar priljubljene klopi. Moja naslednja postaja je bila knjižnica. Ne,

nisem si šel izposodit knjige, ker pač ne berem rad. Preberem le tiste knjige za domače branje (pa še teh ne vedno). V bistvu sem se le sprehodil med policami in prav te bi bilo potrebno zamenjati. Nato sem šel v čitalnico k prijateljem. Po moje je čitalnica edini prostor, ki je lahko šoli kolikor toliko v ponos (problem so spet stari stoli in mize). Sošolcu sem hitro izračunal nekaj računov (s svojimi metodami računanja), potem pa sem odšel dalje. Proti telovadnici.

Povzpel sem se po stopnicah na tribune (tribune pa take!) in opazoval petčke pri telovadbi. Ugotovil sem, da bi bila telovadnica brez otrok dokaj pusta. Pomislil se še na garderobe. Tudi te bi bile potrebne prenove.

Proste ure je bilo konec in pouk se je nadaljeval. Po koncu pouka sem hitro skočil še v računalnico (opravki pač). Računalniško učilnico štejem med plus naše šole. Tam sem se zadržal kar nekaj časa, zato sem moral zelo pohiteti, če sem hotel še pravočasno priti domov na kosilo. Tako zelo pa se mi tudi ni mudilo, da bi spregledal šolsko fasado. Od zunaj izgleda šola prav pusta. Morala bi biti rumena ali zelena.

Naslednji dan sem prijatelju, ki ga je učiteljica za matematiko nadrla zaradi NJEGOVEGA samosvojega načina računanja in posledično popolnoma napačnih rezultatov (ejjejjej – ubogi fant), omenil nekatere pomanjkljivosti, ki sem jih opazil na naši šoli, on pa jih je dodal še nekaj, npr. radiatorji, stare lesene table, omare, luči, zvočniki ...

Naštel sem več pomanjkljivosti kot dobrih stvari. Mislim, da je najboljša rešitev: ZGRADIMO NOVO ŠOLO (v času gradnje, predlagam, odpade pouk)!

Krikec

Eva Fras, 8.b

Ives Hudobivnik, 7.a

ČRNA KRONIKA

PTIČJA GRIPA

Kaj je to?

Je bolezen živali, ki se lahko prenese tudi na ljudi. Simptomi so:

- pogosto kolcanje, pri katerem spuščate razne ptičje glasove;
- poganjati začnejo peresa;
- mimoidoči vas čudno gledajo, čeprav ne veste zakaj (morda se obnašate preveč noro?);
- ko bolezen napreduje, imate pogosto občutek, da si želite skočiti s stolpa in leteti.

Cene Jerele, 7.a

Kako se zavarujete pred to boleznijo?

Predvsem se izogibajte obiskov pri kakšnih sorodnikih, za katere že dalj časa menite, da jim manjka nekaj kolesc v glavi. Priporočljivo je tudi, da ne preganjate sosedovih kokoši in jim ne pulite peres z golimi rokami.

Kaj pa narediti, če se vas vseeno loti?

Nikakor ne poskušajte prikrivati boleznii s tem, da z depilacijsko kremo odstranjujete peresa. Najbolj

varno bo, če se nemudoma zaprete v kletko in daste mir. Verjetno se boste počutili precej osamljeni, a tolažite se, da ne boste več dolgo trpeli na tem svetu.

Dr. Plešasti

Ajda Šulc, 7.b

HRČEK BERE KRIK

KRIKEC - LABORANT

Krikec se je hotu sprobat tud kt laborant. Seveda je mogu narest en poskus, kr ne bi mogu brez tega. Ampak je blo nekej težavc.

U soboto zgodi zutrej se je pritihotapu u šolo. Steku je u klas za kemijo, de bi si naštimou pripomočke.

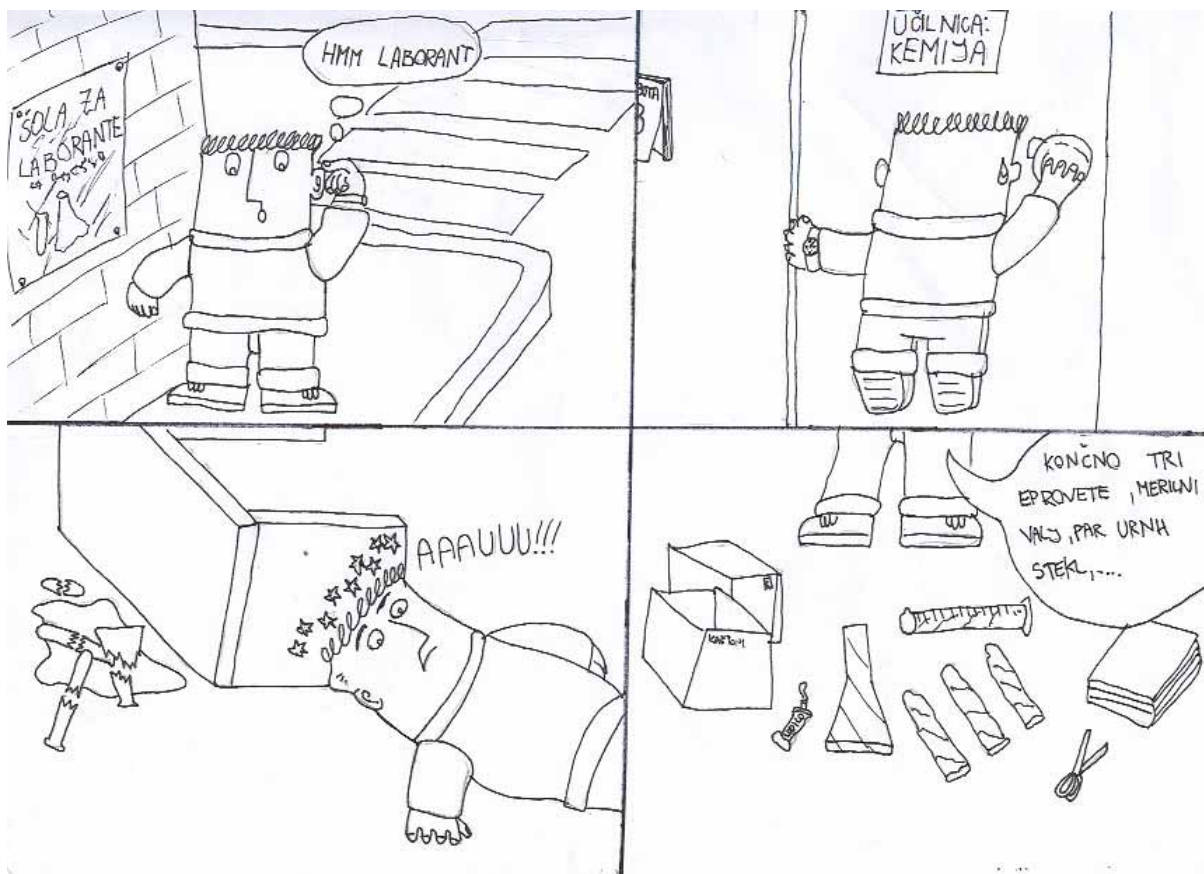
Vse je blo lepo in prov, dokler se ni neroda nerodna spotaknu ob mizo. Vse mu je padl na tla in se razbil. Bogi Krikec, ful duog je pucov!

Kr ni najdu rezervnga materjala, se je odloču, de ga nrđi sam. Ni pa vedu, de ene snovi razžrejo plastiko, papir in vse drug. Zato je vse naredu iz kartona. Nekej časa je trajal, da je s prepogibanmjem pršu do epruvet. Potem je v epruvete zliv 40% peroksid in namest vode bencin,

sej ni prebrav opozorila na nalepki. Peroxid je pršu skoz epruveto in Krikcu razžru roke. Krikec je steku k umivalniku in si hitr zmiu roke.

Pa Krikec še ni odnehov. Na roke si je nataknu rokavice in spet v kartonsko epruveto zliv - isto mešanco kt prej! Epruveto je postavu nad ogen, potlej pa steku ven po šop trave. Še ni bil dobr zunej, kje zaslišou - BUUUM!!! Pogledou je in vidu, koko je šolo vrđl u zrk. Kje pršu mal k seb, je ugotovu, de je bolš, če on ni laborant, ampak raj kej mn nevarnga. Ta deu je rade vole prepustu Markotu.

Nina Klemenčič in Nasja Starmam, 7. č

HRČEK BERE KRIK

POSKUSI V KEMIJI

Poskusi o kemiji je izbirni predmet za 8. in 9. razred devetletne osnovne šole. Predmet je zelo zanimiv, saj v večini delamo poskuse. Predstavil bom »faraonove kače«, iz katere nastane puh (ogljik) in plin ogljikov dioksid.

V izparilnico posujemo mivko ali pesek.
Pesek polijemo z etanolom, da se vpije.
V čašo damo 24 g sladkorja v prahu in 3 g sode bikarbone.
Dobro premešamo.
Eno žličko zmesi damo na sredino izparilnice.
Prižgemo in opazujemo

»Kača« počasi leze iz izparilnice.

Tilen Markun, 8. c

MODA

Za vsak letni čas nam modni kreatorji ponudijo kaj novega, se pravi narekujejo, kakšni bodo modni trendi. Vendar pa je v zadnjem času vedno bolj popularno, da ima vsak svoj stil oblačenja. Zato vam tokrat predstavljamo nekaj učencev naše šole, ki so nam zaupali, kakšen je njihov stil.

Kim:

Najljubša barva: črna.

Najljubši modni dodatek: kravata.

Kateri kos oblačila najraje nosiš? Kavbojke in kravato.

Kaj misliš o svojem stilu oblačenja? Pač da je to moj stil in če ga drugi hočejo kopirat pa naj ga zaradi mene.

Koliko časa zjutraj preživiš pred ogledalom? Samo da zobe umijem in se počešem, 5 minut.

Luka:

Najljubša barva: vojaško zelena.

Najljubši modni dodatek: ura.

Kateri kos oblačila najraje nosiš? Hlače.

Kaj misliš o svojem stilu oblačenja? Meni je všeč vojaška.

Koliko časa zjutraj preživiš pred ogledalom? Nič.

Ana:

Najljubša barva: roza.

Najljubši modni dodatek: uhani.

Kateri kos oblačila najraje nosiš? Pulover.

Kaj misliš o svojem stilu oblačenja? Ja ne vem, izgleda mi hud, tako malo odbit.

Koliko časa zjutraj preživiš pred ogledalom? 5 minut.

Eva:

Najljubša barva: roza.

Najljubši modni dodatek: nakit.

Kateri kos oblačila najraje nosiš? Pasove.

Kaj misliš o svojem stilu oblačenja? Odštekan.

Koliko časa zjutraj preživiš pred ogledalom? 5 do 10 minut.

Zoja Derguti, 8.a

Vesna Rogl in Nina Mikič, 8. b

Kimy Beguš-Kutin, 8.a

ŠPORT

ŠPORTNI DAN – ATLETSKI TROBOJ

Zgodil se je v torek 11. oktobra 2005 na stadionu v Kranju. Učenci smo tekmovali v treh disciplinah: teku na 600 m, skoku v daljino in šprintu na 60 m. To je bilo tudi neke vrste tekmovalje in k vsakemu tekmovalju spadajo tudi zmagovalci. Učitelji so

zanje pripravili praktične nagrade in priznanja, mi, novinarji, radovedni kot vedno, pa vprašanja. Poiskali smo torej najboljše športnike in z njimi naredili intervju.

BLAŽ KASTELIC, 8. A

Na kaj si najprej pomislil, ko si zvedel, da si zmagovalec?

Zelo sem bil vesel.

Kako si se pripravljaj na ta športni dan?

Nisem se, ker se mi ni zdel nič posebnega.

Ali kaj treniraš?

Ja, košarko.

Kaj ti pomeni šport?

Veliko, zato ker imam rad rekreacijo in se zelo rad gibljem.

Kateri šport ti je najbolj všeč?

Košarka.

Kaj si naredil z nagrado?

Nič še, upam pa, da jo bom kmalu zapravil.

Kateri šport ti je najbolj všeč?

Nogomet.

Kaj si naredil z nagrado?

Ja, nič. Bom naročil pico.

TAJDA JOVANOVIČ, 7. A

Na kaj si najprej pomislila, ko si zvedela, da si zmagovalka?

Kaj sem pomislila? Bila sem zelo vesela. Ko so me poklicali na 1. stopničko, sem bila res zelo vesela, ker nisem pričakovala tega 1. mesta.

Kako si se pripravljala na ta športni dan?

Na treningu sem tekla dosti šprintov, tudi tako sem redno trenirala.

Ali kaj treniraš?

Treniram atletiko, že dve leti in mi gre kar dobro.

Kaj ti pomeni šport?

Nekaj zabavnega, druženje s prijatelji.

Kateri šport ti je najbolj všeč?

Atletika, še posebej disciplina daljina, ker sem daleč skočila; 4.60. Nad rezultatom sem bila zelo presenečena.

Kaj si naredila z nagrado?

Dobila sem dva bonbona (ki sem ju pojedla), dobila sem še bon za pico. V petek gremo potem v Bolerota, pa si bom tam naročila eno pico.

JANA SAJOVIC, 8. C

Na kaj si najprej pomislila, ko si zvedela, da si zmagovalka?

Bila sem zelo vesela.

Kako si se pripravljala na ta športni dan?

Se sploh nisem.

Ali kaj treniraš?

Ja, atletiko.

Kaj ti pomeni šport?

Šport mi poleg šole pomeni zelo veliko.

Kateri šport ti je najbolj všeč?

Atletika, rokomet, košarka in še veliko drugih.

Kaj si naredila z nagrado?

Nagrado še vedno hranim doma.

ANKA POGAČNIK, 8. D

Na kaj si najprej pomislila, ko si izvedela, da si zmagovalka?

Sploh nisem nič mislila. Bila sem presenečena, ker sem mislila, da sem druga.

Kako si se pripravljala na ta športni dan?

Pripravljala se nisem, ker že tako treniram judo. Že tako sem v kondiciji in sploh ne potrebujem priprav.

Kaj ti pomeni šport?

Šport mi pomeni zelo veliko, zato ga tudi treniram.

Kateri šport ti je najbolj všeč?

Judo, ker ga tudi treniram.

Kaj si naredila z nagrado?

S prijatelji smo šli na pico.

ERVIN JOGIČ, 5. A

Na kaj si najprej pomislil, ko si zvedel, da si zmagovalec?

Sem že prej vedel, da sem favorit.

Kako si se pripravljaj na ta športni dan?

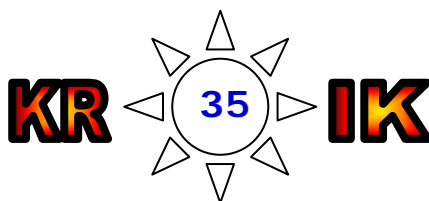
Sploh se nisem pripravljaj.

Ali kaj treniraš?

Ja, nogomet.

Kaj ti pomeni šport?

Veliko.

ŠPORT

JAN TADIČ, 9. G

Na kaj si najprej pomislil, ko si zvedel, da si zmagovalec?

Na bon za pico.

Kako si se pripravljaj na ta športni dan?

Se nisem.

Ali kaj treniraš?

Ja, košarko.

Kaj ti pomeni šport?

Vse.

Kateri šport ti je najbolj všeč?

Košarka.

Kaj si naredil z nagrado?

Šel sem na pico.

Z učenci se je pogovarjala Nina Mikič.

INTERVJU Z JANO POHAR

Na naši šoli imamo spet kar nekaj novih obrazov. Eden izmed njih je tudi Jana Pohar. Je bistra učenka, poleg tega pa je na tekmovanju za ŠKL zadela največ košev. Ni že dovolj razlogov, da si zasluži častno mesto v našem časopisu?

Na našo šolo si prišla šele letos v deveti razred. Od kod si prišla?

Prišla sem z radovljiške šole Antona Tomaža Linharta.

Ali treniraš košarko?

Ja.

Koliko časa treniraš?

Letos od februarja naprej.

Pri katerem klubu?

Na Jesenicah.

Se ukvarjaš še s kakšnim športom?

Samo s košarko.

Kaj ti pomeni šport?

Razvedrilo, druženje s prijatelji.

Kateri šport ti je najbolj všeč?

Košarka.

Se poleg športa ukvarjaš še s čim?

Učim se angleščino in francoščino.

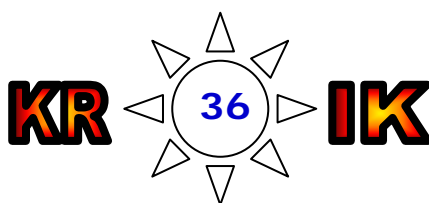
Kaj počneš v prostem času?

Veliko treniram košarko (trikrat na teden).

Kako ti je kaj všeč na naši šoli?

V redu je. Imam veliko prijateljev.

Z Jano so se pogovarjale Nina, Kristina, Eva in Vesna

ŠPORT

PLESNI ŠPORTNI DAN ŽE ..... DRUGIČ

V četrtek, 22. 12., so nas že drugič v letu 2005 obiskali plesalci Studia Ritem. Tokrat smo se najprej vsi osmi in vsi deveti zbrali v telovadnici, kjer so nas skušali naučiti četvorko. Po vsem tem prerivanju in zaletavanju nam je nekako ... uspelo(?). Torej po četvorki smo se vsak razred posebej odpravili v učilnice. Naš 8. b je v matematiki 2 pričakala plesna učiteljica. Načrt je bil, da naj bi se v ENI šolski uri naučili tri plesne: eno skupno koreografijo ter dva plesa v paru, v našem primeru disco fox in mambo. Recimo, da nam je uspelo osvojiti vsaj osnovne korake. Potem

smo se spet odpravili v telovadnico, tokrat na predstavitev naučenih plesov. Nato se je vsak razred predstavil z vzkliki (nekateri so bili celo tiho) in se usedel na tla. Ker sem imela zobarja, sem zamudila četvorko, zato ne znam povedati, ali se je spet ponovilo vse tisto prerivanje in zaletavanje. Ko pa se je predstavitev vseh naučenih plesov končala, smo samo še ponovili lanski koreografiji in bilo je ... konec. Po mojem mnenju je bilo prejšnjič bolje, saj smo se bolj zabavali. Seveda pa je to samo moje mnenje, ki naj prosim nikar ne vpliva na nikogar. Vseeno pa se je ponovil lanski potres, zato bravo Studio Ritem! Za konec pa še lanski stavek: Želimo več takih športnih dnevov!

Nina Mikič, 8.b

ŠKL – ŠOLSKA KOŠARKARSKA LIGA

Naša šola letos prvič sodeluje pri projektu ŠKL. ŠKL je košarkarski turnir. Pravila so povsem ista kot pri običajni košarki, le nekaj sprememb so uvedli. Tako na primer prvo četrtino igrajo dekleta, drugo fantje, tretjo spet dekleta in nato še fantje. Ta sprememba mi zagotovo ni všeč. Nekatere ekipe imajo slabšo ekipo deklic (tako je pri nas) ali pa fantov in tako nimajo možnosti priti med najboljše. Zato le ekipe, ki imajo vsaj dobre fante in dekleta, lahko posežejo po najboljših mestih. Moje mnenje je, da se organizatorjem ne da organizirati dveh posameznih tekmovanj.

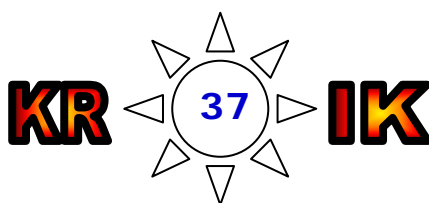
Na vsake toliko časa, ko imamo na šoli tekmo, pridejo s POP-TV snemat. Najprej je med glavnim

odmorom promocija, kjer se lahko prijaviš za tekmovanja, ki potekajo ob košarki (Playstation singstar, vlečenje vrvi, met na koš iz sredine, tek v vrečah ...), potem se posladkaš z nutello. Tekmujejo med četrtinami.

Tekma poteka kot običajno, točke fantov in deklic se seštevajo.

Letos smo se uvrstili v osmino finala, kjer je bil boljši od nas Šentjur. Naslednje leto so pričakovanja višja, dekleta pa že pridno trenirajo.

Tilen Markun, 8. c

ŠPORT

ŠKL – 25. 1. 2006

OŠ FRANCE PREŠEREN : OŠ FRANJA MALGAJA

Tega dne pa ne bomo kar tako pozabili. Bilo je sploh prvič, da se je naša šola udeležila tega tekmovanja, za nameček pa smo »fasali« še favorite. Toda mi se nismo prestrašili. Pogumno so se naši tekmovalci borili tudi proti koncu, ko so bili nasprotniki v vodstvu, navijači pa smo telovadnico napolnili s krikami: »France Prešeren!« (ploskanje), »Hočemo zmago!«, »Bu!« (za nasprotnike) ipd. Čeprav nam proti koncu ni šlo ravno najbolje, pa smo si z razburljivim zaključkom prislužili zmago! Predvsem so jo zakrivali naši tekmovalci (Bravo!

Carji ste!), k izidu pa so gotovo pripomogli razgreti navijači (ki so se vživeli v igro, kot bi bili sami igralci) in kanček sreče. Zmaga ni nič drugega kot dokaz, da smo prešernovci trmasti, vztrajni in borbenega duha!

S tekmovalci smo o tekmi spregovorili nekaj besed, žal pa nam ni uspelo narediti intervjujev z nasprotniki, saj so se fantje preveč obotavljali, punce pa so zaradi hudega razočaranja točile solze.

Vesna Rogl, 8. b

ŠKL: OSMINA FINALA

OŠ FRANCETA PREŠERNA – OŠ FRANJA MALGAJA (69 – 65)

Quendresha Gashi:

Kakšna se ti je zdela tekma? Tekma se mi je zdela vredu, čeprav nismo bile tako dobre in nismo zadele veliko košev, drugače pa je bila zelo borbeno.

Ali se ukvarjaš še z kakšnim športom? Ne.

Kako se sproščаш pred tekmo? Ogrevam se, preišlujem veliko, mislim na publiko.

Kaj si pričakovala od tekme? Če po resnici povem, sem pričakovala poraz.

Jaka Jesenovec:

Kakšna se ti je zdela tekma? Napeta, zanimiva, pa dobra.

Ali se ukvarjaš še s kakšnim športom? Ja, z roketom.

Kako se sproščаш pred tekmo? Malo zaspim.

Kaj si pričakoval od tekme? Ja, da bomo zmagali.

Tilen Markun:

Kakšna se ti je zdela tekma? Tekma se mi je zdela v redu, punce so malo preveč zgrešile, drugače smo pa kar v redu igrali, se mi zdi.

Ali se ukvarjaš še s kakšnim športom? Nekaj časa sem treniral odbojko, drugače pa nič.

Kako se sproščаш pred tekmo? Ja mal meditiram.

Kaj si pričakoval od tekme? Ja zmago, itak, pa da bi se fajn boril in po možnosti tudi zmagal.

Ajda Matelič:

Kakšna se ti je zdela tekma? Fantje so bili zelo dobri, drugače pa težka tekma, zato ker so bile nasprotnice velike.

Ali se ukvarjaš še s kakšnim športom? Ne.

Kako se sproščаш pred tekmo? Se ne sproščam.

Kaj si pričakovala od tekme? Da bomo zmagali.

Bojan Kondič:

Kakšna se ti je zdela tekma: Dobra, zmagal smo, nič drugega.

Ali se ukvarjaš še s kakšnim športom: Ne.

Kako se sproščаш pred tekmo: Sploh se ne sproščam.

Kaj si pričakoval od tekme: Da bomo zmagali.

Anže Iskra:

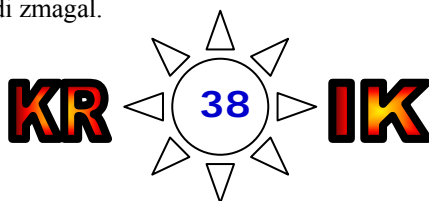
Kakšna se ti je zdela tekma? Ja igral smo zelo dobro, zadel smo veliko, pa šlo nam je "noter".

Ali se ukvarjaš še s kakšnim športom? Ne.

Kako se sproščаш pred tekmo? Malo se skoncentriram na tekmo pa je to to.

Kaj si pričakoval od tekme? Dobro igro pa da bomo užival v tekmi.

Nina Mikič, 8. b

ŠPORT

PROMOCIJSKA TEKMA V ODBOJKI

27. 10. 2005 je bila na Osnovni šoli Franceta Prešerna v Kranju prva tekma v odbojki, in sicer pod okriljem ŠKL. Pomerili sta se ekipi OŠ Jakoba Aljaža iz Kranja in domača ekipa.

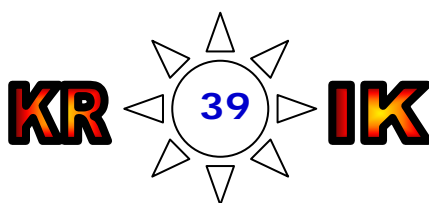
Najprej so predstavili igralce obeh ekip, nato sodnika Bojana Periča. Sledila je državna himna, ki jo je zapel otroški zbor domače šole. Spregovoril je še ravnatelj šole g. Aleš Žitnik, za sprostitev igralcev in gledalcev so poskrbele mažoretke s svojim nastopom - potem pa se je tekma začela. Najprej so igrala dekleta; ekipi sta se v začetku ves čas menjavali v vodstvu, kasneje pa so povedle domače igralke in vodstvo obdržale do konca. Ves čas so jih spodbujali glasni navijači na polnih tribunah.

Odmor med deklinško in fantovsko tekmo je popestril ples dveh deklet, potem pa se je spet začelo zares. Tekma je potekala podobno kot pri dekletih: najprej vodstvo domačih, nato enakovredna igra in na koncu 15 točk razlike v korist OŠ Franceta Prešerna.

A to je bil šele prvi del tekmovanja. Pred začetkom drugega dela so skupaj zaplesala dekleta z obeh šol. Sledila je nagradna igra, kjer sta fant in punca iz vsake ekipe s servisom streljala na velikega plišastega krta. Zmagal je učenec Matevž Ambrožič z OŠ Franceta Prešerna.

Začela se je druga polovica tekmovanja. Medtem ko so dekleta igrala, so se fantje ogrevali. Očitno uspešno, saj so domači kljub nekoliko slabši predstavi uspeli zadržati vodstvo do izteka tekmovanja. Končni rezultat je bil 122 : 115 za OŠ Franceta Prešerna. Pred podelitvijo nagrad so še enkrat zaplesale mažoretke. Čisto na koncu so iz vsake ekipe izbrali še najboljšo igralko in igralca. To so bili: Zina Grbič in Jakob Škarabot z OŠ Matije Čopa ter Tamara Petrovič in Matevž Ambrožič z OŠ Franceta Prešerna. Še skupinsko fotografiranje - in promocijskega tekmovanja v odbojki je bilo konec.

Karin Šega, 7. č

ŠPORT

INTERVJU Z ŽANOM ZABRETOM, UČENCEM 5. A

Astrološko znamenje: dvojček

Rojstni datum: 12. 6. 1994

Družina: edinec, skupaj s starši

Naj hrana: pica

Naj pijača: juice (džus)

Naj barva: modra

Naj rastlina: tulipan

Naj žival: činčila

Naj šport: go-kart

Konjički: računalniške igrice (obenem virtualne vožnje za trening), maketarstvo

Ali veš, zakaj smo za intervju izbrali prav tebe?

Vem. Zato, ker tekmujem v go-kartu.

pri treh letih, seveda samo za zabavo, pri sedmih pa sem že tekmoval.

Si že komu dal intervju?

Sem, za ptujski radio.

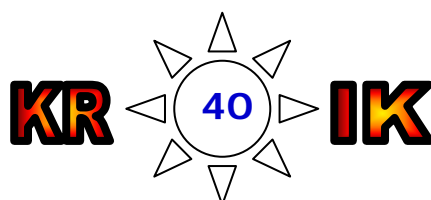
Kje treniraš?

Na Ptuju, v Luciji pri Portorožu ter v italijanskem Čedadu.

Na novinarskem krožku smo skoraj same punce in skoraj nič ne vemo o športu, s katerim se ukvarjaš. Kaj ti najprej pride na misel?

Ta šport ni nevaren. Zanj je treba veliko trenirati.

Izbral sem si ga zato, ker sem navdušen nad dirkanjem. Navdušil pa me je ati. Voziti sem začel

ŠPORT

Se ti ni odveč voziti tako daleč na trening?

Seveda ni preveč prijetno, a bliže ni primernih stez. Večina ljudi ne mara proge v svojem kraju, ker preveč ropota.

Kako potekajo treningi?

Go-kart pripeljemo s prikolico do dirkališča, vozilo sestavimo in gremo na progo. Vozimo 10 ali 20 krogov, nato je na vrsti druga skupina, potem pa spet mi.

Kako gre to, na hitrost?

Ja, na moč go-karta pa na hitrost. Čim hitreje odpeljati določeno število krogov. Čas merimo sami, s stoparicami.

Ali je na treningu vožnja počasnejša kot na tekmi?

V začetku, da se vozilo ogreje, vozimo nekoliko počasneje, potem pa takoj na polno, kolikor hitro gre.

Koliko vas je hkrati na stezi?

Dvajset.

Kakšne sposobnosti moraš imeti, da postaneš uspešen v tem športu?

Potrebuješ veliko kondicije in moči. Hodim v hribe, delam z utežmi za roke, veliko treniram z go-kartom. Vsak vikend v soboto in nedeljo. V fitnes ne hodim.

Kakšno je tvoje vozilo?

Vozilo, ki sem ga imel lansko leto, ni imelo prestav, ampak samo pedal za plin, zavoro in volan. Z njim sem dosegel hitrost 115 km/h. Letos imam nov model, »rotax max«, ki je 125 kubičen. Pri vožnji je treba nastavljeni uplinjač, porabi pa se tudi veliko gum. Go-karte delajo večinoma v Italiji, tak kot ga imam zdaj, stane okrog milijon in pol SIT. Naredijo ga po naročilu, za vsakega voznika posebej.

Katero gorivo uporabljaš?

Mešanico olja in bencina – 100 OMV SUPER.

Imaš kakšno posebno obleko?

Seveda. Oblečen sem v kombinezon, na glavi je obvezna čelada, rokavice na rokah, za noge pa obuvam s čim tanjšim podplatom, da dobro čutiš pedale. Pod čelado je negorljiva kapuca, poseben dodatek je še pena za vrat in hrbet; če se zaletiš, ublaži udarec.

Kako ti gre na tekmovanjih?

Ja, meni gre kar v redu, lansko leto je bil moj največji dosežek, ko sem bil tretji, običajno pa sem četrti ali peti. Tekmujem v državnem prvenstvu in Sportstil pokalu. Tekmovalci prihajajo iz Slovenije, Srbije in Hrvaške. Vseh skupaj nas je okrog dvajset, med nami sta tudi dve dekleti.

Opiši nam potek tekme.

Najprej sta dva ogrevalna kroga, potem se postavimo na sredino proge, tam je start – ureja ga semafor. Vozi se 15 krogov. Ponavadi smo, če se zaletavamo, kaznovani s petimi kazenskimi točkami, potem pa sledi izključitev. Vendar ni zmeraj tako.

Si že kdaj zletel s proge?

Ja, ravno na zadnji tekmi, ko sem se s tretjega mesta hotel prebiti na prvega, me je med prehitevanjem sotekmovalec zrinil na travo, potem sem bil na koncu četrti.

Si se že kdaj poškodoval?

Še nikoli. Sem kar trpežen.

Se kdaj naveličaš treningov?

Ne, do sedaj se jih še nisem.

Ali te kaj mika, da bi vozil avto, čeprav si še premlad?

Ja, me mika, pa saj ga tudi vozim. Ampak ne ravno po glavnih cestah.

Po tonskem zapisu prepisala Lucija Pavlin, 7. č

KR

41

IK

KRIK V KINU

FANTOM IZ OPERE (MUZIKAL)

Producent in avtor glasbe: Andrew Lloyd Webber

Avtor besedil pesmi: Charles Hart

Režiser: Joel Schumacher

Igralci: Gerard Butler (Fantom)
Emmy Rossum (Christine)
Patric Wilson (Raoul)
Minnie Driver (La Carlotta)

Film je priredba istoimenskega romana francoskega avtorja Gastona Lerouxa; knjiga je prvič izšla februarja 1910 v Parizu in takoj postala uspešnica. Spada v žanr detektivskih zgodb in grozljivk. Prvi film je bil posnet že leta 1925, in sicer v Hollywoodu. Do svetovne slave je delu v 80. letih 20. stol. pomagal angleški skladatelj Andrew Lloyd Webber, po čigar muzikalu pozna danes Fantoma vsak glasbeni sladokusec.

Zgodba se dogaja v Parizu v dveh časovnih obdobjih. Uvodni in zaključni prizor sta postavljena v leto 1919, osrednja zgodba pa se godi približno petdeset let prej ... Pripoveduje o osamljenem človeku, ki ga je družba zaradi njegove iznakaženosti izločila (Fantom), ter o zboristki Christine, ki po očetovi smrti išče ljubezen in varnost. Ponudi ji jo njen »angel glasbe«. Ko Christine odraste in dozori, se zaljubi v Raoula in stvari se začnejo zapletati ...

Moja ocena:

Fantom iz opere je po mojem mnenju odličen film, saj rada gledam glasbene filme, še posebej muzikale. Velika polomija pa je bilo ozvočenje.

Videti je bilo, kot bi se kdo poigraval z zvočniki – nas gledalce je to pošteno motilo.

Najbolj posrečen prizor se mi je zdel prehod dogajanja iz leta 1919 v leto 1870 in nazaj. Najlepša pesem je bila Angel of music, ki jo je zapela Christine v duetu s Fantomom. Oba imata izvrstne glasove. Raoul mi ni bil všeč, morda zaradi vloge, morda zaradi njegovega načina igranja. Film je primeren za otroke in odrasle.

Tina Sajovic, 7. č

Film mi je bil všeč, ker imam rada glasbo. Na žalost se je zalomilo pri ozvočenju. Ker pa vemo, da je zvok poglobitnega pomena pri muzikalu, nas je to zelo motilo – še posebej tiste, ki so sedeli pri straneh. Najbolj všeč mi je bil prizor, ko La Carlotta ni mogla peti. Takrat smo se res od srca nasmejali. Posebej všeč mi je bila pesem Angel of music. Najboljši igralec je bil Gerard Butler, saj se je res potrudil in se vživel v vlogo. Najmanj všeč pa mi je bil prizor, ko so mladega Erica (tako je bilo Fantomu v resnici ime) pretepali zaradi njegove iznakaženosti, ki pa je v filmu niso najbolje prikazali – videti je bila kot opeklina na obrazu in zato Fantom niti ni izgledal tako grozen. Zelo pa me je presenetil konec, saj nisem pričakovala, da bo Fantom na koncu ostal živ. Film vam priporočam za ogled, ne bo vam žal.

Nina Klemenčič, 7. č

KRIK V GLEDALIŠČU

»MJAUZIKEL« Z MOJEGA ZORNEGA KOTA

Predstava *Obuti maček* v režiji Vita Tauferja je dokaz, da lahko že tako lepo klasično in vsem poznano pravljico o obutem mačku še izboljšamo, in sicer tako, da si jo bodo z veseljem ogledali mlajši, pa tisti najmlajši in že tudi malo starejši. Recept je preprost: smešne in originalne rime Andreja Rozmana Roze, odlična igralska zasedba, veliko glasbe, čudoviti kostumi ter nauk zgodbe – da lahko iz malega dosežemo veliko, če imamo le dovolj vere vase in v svoje prijatelje. Nauk, iz katerega vsak potegne nekaj.

Vse naštetu lahko zmešamo le v eno kombinacijo: v duhovito in edinstveno predstavo, ki je primerna za vse generacije. Pa lepo počasi in p o vrsti.

Če se najprej dotaknem režiserja in scenarista. Oba sta odlično opravila svoje delo. Brez dobrega režiserja tako odlična predstava ne more nastati.

Rime, ki jih je za predstavo skoval Andrej Rozman Roza, pa so največji plus v tej predstavi, saj so zelo duhovite in vsebujejo res originalne in lahko dojemljive šale. Tudi ko je nekaj v zgodbi res žalostno (npr. sam začetek, ko ubogi najmlajši sin ostane brez vsega, dobi namreč le mačka), Andrej Rozman Roza s svojimi rimami takoj osvetli zgodbo. Čeprav pravljica, ki opisuje nesrečo mladega fanta, ki mu je

oče zapustil mačka, maček pa mu naroči par usnjenih škornjev in postane skoraj kot človek ter svojemu gospodarju pomaga priti do ljubezni in bogastva, v originalu ravno ne poka od humorja, ima zgodba dovolj elementov, iz katerih lahko potegnemo humor. Zanimive osebe – odlična podlaga za karakterni komiko, vsi zapleti ustvarijo še situacijsko, ko pa se Andrej Rozman Roza poigra še z rimami, je predstava tako ali tako ena sama besedna komika.

Igralci so odlično upodobili značaje oseb, zato je bila predstava še bolj briljantna. Zadnji kamenček v mozaiku pozitivnih lastnosti so po mojem mnenju izjemno izvirni kostumi in odlična glasba. No, kanček negativne kritike pa bom prispevala, tako za vzorec, tudi za to predstavo. Mogoče bi pokritizirala le malce prepusto sceno. Mislim, da bi bila lahko bolj pestra. Drugače pa vse samo pozitivno, pozitivno, **POZITIVNO!**

Komu priporočam predstavo? Ogleda naj si jo, kdor si želi polepšati dan ali popestriti večer, sam ali v družbi prijateljev, vesel ali slabe volje, mlad ali starejši. Dolgčas mu ne bo.

Mateja Marolt, 9. e

UČNA URA O JEZIKIH

Nekje na sredini šolskega leta smo se učenci izbirnega predmeta gledališki klub začeli pripravljati na igro. Najprej so začele padati misli, kaj bi zaigrali. Predstavo smo seveda pripravljali za dan šole. Tema je bila jezik in takoj smo pomislili na nerazumevanje – seveda različni jeziki. In tako je nastal skeč *TOJLA*. Vedno smo dodajali in dodajali in tako smo uglasbili pesem lepa Vida, ki jo je pela Tajda, in ustvarili jezikovne variante »Lepe Vide«. Skeč *STRGAN JEZIK* smo si izmislili sami učenci, učiteljica pa je pisala in popravljala jezikovne oz. slovnične napake. Eno učno uro smo namenili prav temu, da smo si razdelili besedilo in se dogovorili za vaje. Najprej smo morali izpiliti vsako točko posebej in ko je bilo to storjeno, smo se podali v dvorano na skupno vajo. Največ problemov smo imeli pri jezikovnih variantah »Lepe Vide«. Med vajami smo en skeč izločili, zato so igralci, ki naj bi nastopali v tistem skeču, odigrali tisto na začetku s črvi. Moram reči,

da sem se na vajah prav zabavala in bilo mi je prijetno. Velikokrat sem namesto besedila slišala: »Kva morem zdej rečt?« Naše vaje so potekale zelo dolgo, saj je sama predstava dolga 30 minut. Na eni vaji smo šli najmanj dvakrat skozi tekst in včasih se je kar zavleklo.

In počasi se je bližala generalka. Že na generalki smo bili vsi nestrpni, kaj šele pred premiero. Pred predstavo smo si vedno vzeli 10 minut časa in se skoncentrirali na svoje vloge in besedilo. Morali smo se tudi malo razgibati in potem je iz ust vseh nastopajočih naenkrat prišla glasna *ABECEDA*. Seveda tudi iz mojih. In tako se je predstava začela in srečno končala.

Mislim, da je bila to zame še ena igralska izkušnja več in če bi se dalo, bi šla še drugo leto na ta izjemni izbirni predmet.

Karin Piškur, 7. b

KRIK V GLEDALIŠČU

V sredo, 15. marca, je na naši šoli potekala predstava z naslovom Učna ura o jezikih. V predstavi sem sodelovala tudi sama z drugimi člani gledališkega kluba. V igri smo zaigrali veliko prizorov o tem, kako se jezik lahko »poškoduje«, je predolg in jezichen ali pa ima manjšo govorno napako. Deklamirali smo tudi krajše jezikovne variante »Lepe Vide« v raznih svetovnih jezikih. Pesem je bila tudi uglasbena, zaigrali pa smo jo tudi v jeziku plesa.

Za predstavo smo se pripravljali kar nekaj časa, skoraj vedno na urah gledališkega kluba. Na vajah smo se zelo zabavali in dostikrat nasmejali smešnim prizorom. Učiteljica nas je zelo dobro pripravila na igro, saj smo dobili tudi znanje, kako je treba premagovati tremo in prav zato je predstava zelo dobro uspela.

Meni je bila predstava zelo všeč in vesela sme, da sem v njej sodelovala.

Alja Andromako, 7. b

Mnenja:

- Najbolj mi je bil všeč skeč o jeziku na čevlju, ki se je strgal. Ni mi bil všeč ples.
- Cela predstava mi je bila všeč razen tiste T-T-T-TOJLE.
- Najbolj všeč mi je bilo, ko je neka učenka uprizorila pravi histerični jok zaradi strganega jezika na novih supergah. Drugače se mi je predstava zdela dokaj posrečena, razen tiste TOLOJE.
- Najbolj mi je bilo všeč, ko so igralci deklamirali »Lepo Vido« v tujih jezikih. Ni mi bilo všeč, ko so na koncu jecljali.
- Cela predstava mi je bila všeč, še posebej prevodi pesmi, čeprav nekaj učencev sploh ni razumelo, da je to popačena slovenščina.
- Še najboljši so se mi zdeli recitali pesmi Lepa Vida, čeprav bi bili lahko povedani bolj razločno. Dober je bil tudi skeč z zaljubljenim bratom in njegovo navihano sestro in tisti zadnji skeč z jecljavo stranko.

Emina Feratović, 7. c

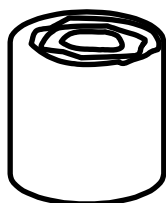
Anja Štular

RAZVEDRILO

NAVODILA ZA IZDELOVANJE PLODK-LISTKOV

Če imate že izkušnje s plonk-listki, potem že veste, kako se stvari streže. No, pa vendarle sem vam pripravil nekaj načinov za izdelavo le-teh. Vseh ne bom mogel predstaviti, zato bom tukaj opisal le nekaj primerov. Učiteljem je prepovedano branje tega članka.

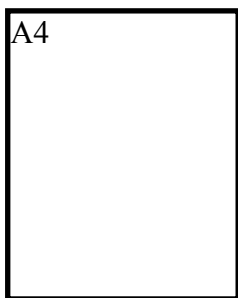
Najbolj primerno je, če imate role za račune. Tukaj veljajo tudi že tisti, ki so že popisani, vendar je bolje, če niso, ker je račun malokdaj dovolj dolg. Lahko pa tudi izrežete iz lista.

Na rolo napišite besedilo.

Odrežite velikost A4 formata.

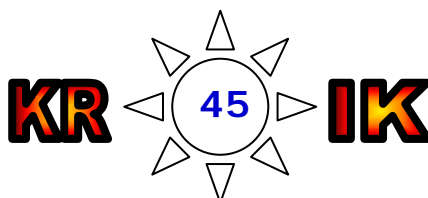

Cene Jerele, 7, a 7.b

Nina Kocjančič, 9.d

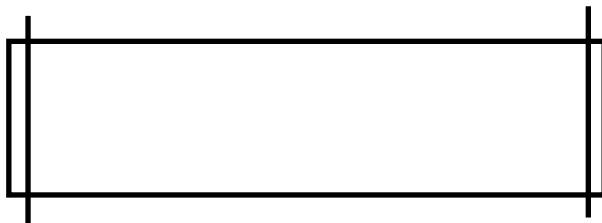
R

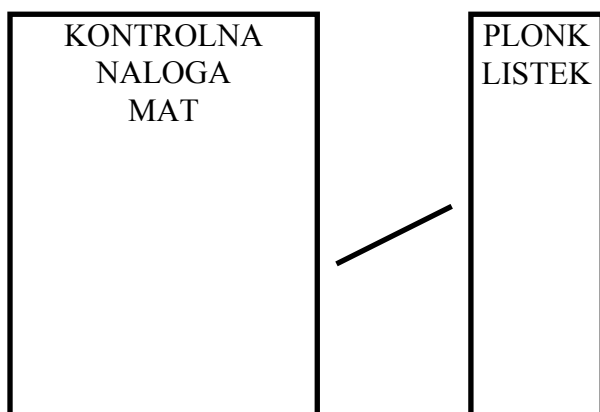
RAZVEDRILO

Sedaj imate na voljo dve možnosti:

4.1: Na vrh in na konec »plonka« prilepite zobotrebca. Med kontrolno pa ga zvijaš.

4.2: Preprosto počakate, da dobite kontrolno, potem pa samo podtaknete listek podnjo. Ko pa hočeš pogledati, samo malo odmakneš kontrolno.

To bo vse. Plonke pa lahko oblikujete tudi sami. Zelo pripravna mesta so pod stegnom, pod majico, v odprti torbi, v puščici (če jo lahko imate na mizi), v rokavu ali pa ga kar napišete na roko. Če pa imate možnost pa lahko prepovedane vsebine napišete tudi na navaden svinčnik, če se njegov ovitek da oluščiti. Poskusiti ni greh (ali pač!). Vendar nikdar ne pozabite. To počnete na lastno odgovornost.

Tilen Markun, 8. c

RAZVEDRILO

KITAJSKI HOROSKOP

Pri kitajskem horoskopu tvojega znamenja ne določa mesec tvojega rojstva, pač pa leto. Kitajski horoskop ima 12 živali. Vsako leto predstavlja ena žival. Po legendi naj bi imeli ljudje, rojeni v znamenju iste živali, podobne osebnosti. Res pa je, da čeprav smo rojeni v istem letu, smo kljub temu zelo različni. Ugotovi, katera žival si po kitajskem horoskopu in preberi opis svoje osebnosti.

KOZA – rojeni v letu 1991

Koze so prefinjene. Rade dobro izgledajo. Rade se zadržujejo v krogu ljudi, ki jih občudujejo. So umetniške in ustvarjalne. Včasih so nerodne v izražanju. Večkrat so zadržane, črnoglede in zbegane glede življenja. Vnete so za tisto kar delajo in v kar verjamejo. So modre, vpljudne in sočutne. So zvesti prijatelji. Vedno so prve, ki se pritožujejo nad katero koli stvarjo.

OPICA – rojeni v letu 1992

Opice so mešanica inteligence in zdrave pameti. Prilagodljive, pametne, sposobne in iznajdljive kot so z lahkoto rešujejo najtežje probleme. Malo je področij, kjer niso uspešne, vendar pogosto nimajo ciljev. Imajo tudi neprijetno navado, da se z vsem strinjajo. Dobro so pri sprejemanju odločitev. Stvari želijo početi takoj, ko si jih zamislijo. Če česa ne morejo začeti, izgubijo voljo in pustijo vse skupaj. Imajo veliko željo po znanju in odličen spomin. Rade z viška gledajo na druge. Imajo močno voljo. Njihova jeza se hitro umiri. Zaradi neobičajne narave, privlačne osebnosti, bistrosti in smisla za humor so vedno zaželjene. Ljudi rade spravljajo v smeh in se pred njimi postavljajo s svojimi talenti. Predvsem se rade zabavajo. Hitro menjavajo prijatelje. Opice morajo paziti, da ne postanejo preračunljive in nezaupljive do drugih ljudi.

PETELIN – rojeni v letu 1993

Petelini so globoki misleci. So sposobni, nadarjeni in iznajdljivi. Radi so zelo zaposleni in radi presegajo svoje zmožnosti, zato so toliko bolj razočarani, če jim ne uspe. Imajo težave z odnosi z drugimi ljudmi. Prepričani so, da imajo vedno prav in po navadi tudi tako je. Pogosto so samotarji. So plašni. Njihova čustva zelo nihajo, prav tako je z njihovo srečo. So odločni ni natančni pri sprejemanju odločitev. Vedno povedo kar mislijo, zato se drugim včasih zdijo domišljivi in bahavi.

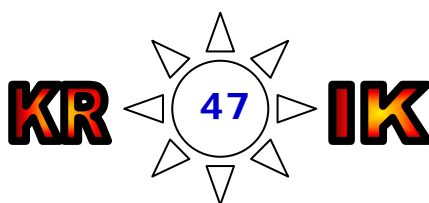
PES – rojeni v letu 1994

So pošteni in zvesti prijatelji, zato jim ljudje zaupajo. So odlični poslušalci in znajo skrivnosti obdržati zase. Vedo, kaj je prav in kaj ne. So nekoliko sebični, trmasti in prenapeti. Znajo biti čustveno hladni in včasih odsotni. Do materialnega bogastva jim je bolj malo. Pri odločitvah upoštevajo svoj notranji glas. Znani so po svojem ostrem jeziku. Povsod mimogrede najdejo napake.

Astrologinja Vesna Rogl, 8. b

Klavdija Kne

RAZVEDRILO

ŠALE

Še sveže in tople, pripravljene na 1000 in 1 način čakajo, da ugrizneš vanje. Najbolj hrustljave so za predsmehe, za krohot nekaj obilnih in mastnih (ampak ne redijo), za sladico pa si jih lahko vzameš kolikor hočeš in katerekoli hočeš (odvisno od tega, koliko si se prej nasmejal).

pomba: minister za zdravje priporoča smeh za pol zdravja, hkrati pa opozarja, da prekomerno uživanje šal povzroča t.i. popokanje od smeha.

Dva dečka se prepirata. Eden od njiju kljubovalno odide, drugi pa ostane in se začne jokati.

Neka stara žena ga začne tolažiti: »Nikar ne jokaj. Boš pa dobil drugega prijatelja!«

»Ampak takega ne več! Njegov oče je namreč slaščičar!«

Prijateljici se pogovarjata:

»Kako to, da ti mož daje denar?«

»Oh, rečem mu, da bom odšla nazaj k materi, pa mi takoj da denar za vlak.«

Prijatelja Franci in Jože sta se po dolgem času spet srečala.

»Veš,« je rekel Franci »poročil sem se. Naveličal sem se nositi perilo v pralnico, jesti po gostilnah, šivati in pospravljati.«

Jože: »A tako. Jaz sem se pa iz istih razlogov ločil.«

Ljubezenski dialog:

On: »Ljubica moja zlata, reci mi vsaj eno toplo besedo.«

Ona : »Krznen plašč.«

»No, končno!« vzklikne profesor v trgovini s čevlji.

»Ti čevlji mi najbolje pristajajo.«

»Nič čudnega,« odvrne prodajalka, »saj ste jih imeli na nogah, ko ste prišli v trgovino!«

Eno glisto smo dali v alkohol – takoj je umrla.

Drugo glisto smo pustili v cigaretnem dimu – takoj je umrla. Tretjo glisto smo dali v kozarec z marihuano – takoj je umrla. Torej: če piješ kadiš in se drogiraš ne boš imel glist!

Sosedi se pogovarjata.

»Kmalu bomo stanovali v lepšem okolju,« se pohvali prva.

»In mi v mirnejšem okolju!« reče druga.

»Ah, torej se boste tudi vi preselili?«

»Ne, mi ostanemo tukaj!«

Krikec pride iz šole z obvestilom o ocenah prve konference in se razjoče.

»Zakaj pa jokaš?« ga vpraša babica.

»Dobil sem dve enki!«

»No, saj jih boš lahko popravil.«

»Sem že poskušal, pa ne gre, ker sta napisani s kemičnim svinčnikom!«

Kirurg se pripravlja, da bo operiral pacienta.

Pacient reče: »Veste, zelo me je strah. To je namreč moja prva operacija.«

Kirurg: »Potolažite se, moja tudi.«

Manj ko se učiš, manj veš.

Manj ko veš, manj pozabiš.

Manj ko pozabiš, več znaš!

Turisti si ogledujejo grad na Škotskem.

»Pravijo, da v starih gradovih straši. Ali tukaj tudi straši?« vprašajo vodiča.

Vodič: »Mislim, da ne. V tem gradu živim že dvesto let, pa se nisem srečal hobenega duha.«

»Mi posodiš glasbeni stolp za kakšen teden« prosi Krikec soseda.

»Boš imel zabavo?«

»Ne, rad bi se naspal!«

»Kakšna je razlika med časom in večnostjo?«

vpraša Krikec očeta fizika.

Ta mu pojasni: »Tudi, če bi si vzel čas, da bi ti razložil, bi trajalo celo večnost, da bi ti razumel.«

Dva slona sedita ob bazenu, pa reče eden drugemu:

»Spij še tole, pa greva!«

Vpraša ena želva drugo: »Zakaj si pa danes brez oklepá?«

»Ah, pobegnila sem od doma.«

Ko je župnik obiskal družino, se je mali Krikec skrtil v kot.

Oče se je razjezil in ga poklical: »Pridi no sem in vošči gospodu župniku dober dan, cepec!«

Krikec se privleče iz kota, plaho pogleda župnika in reče: »Dober dan, cepec.«

Na smrt bolan Pepi pokliče svojo ženo k postelji in ji tiho reče: »Ko bom umrl, me upepelite.«

Žena: »Tebi podobno!«

»Kako to misliš?«

»Kjer koli se pojaviš, za tabo ostanejo le smeti!«

Zbrala Vesna Rogl, 8. b

RAZVEDRILO

NAGRADNA KRIŽANKA Z GESLOM

Vse rešitve najdete v Kriku. Samo natančno in v celoti ga morate prebrati. Splačalo se bo – če boste izžrebani, dobite bogato nagrado. ☺

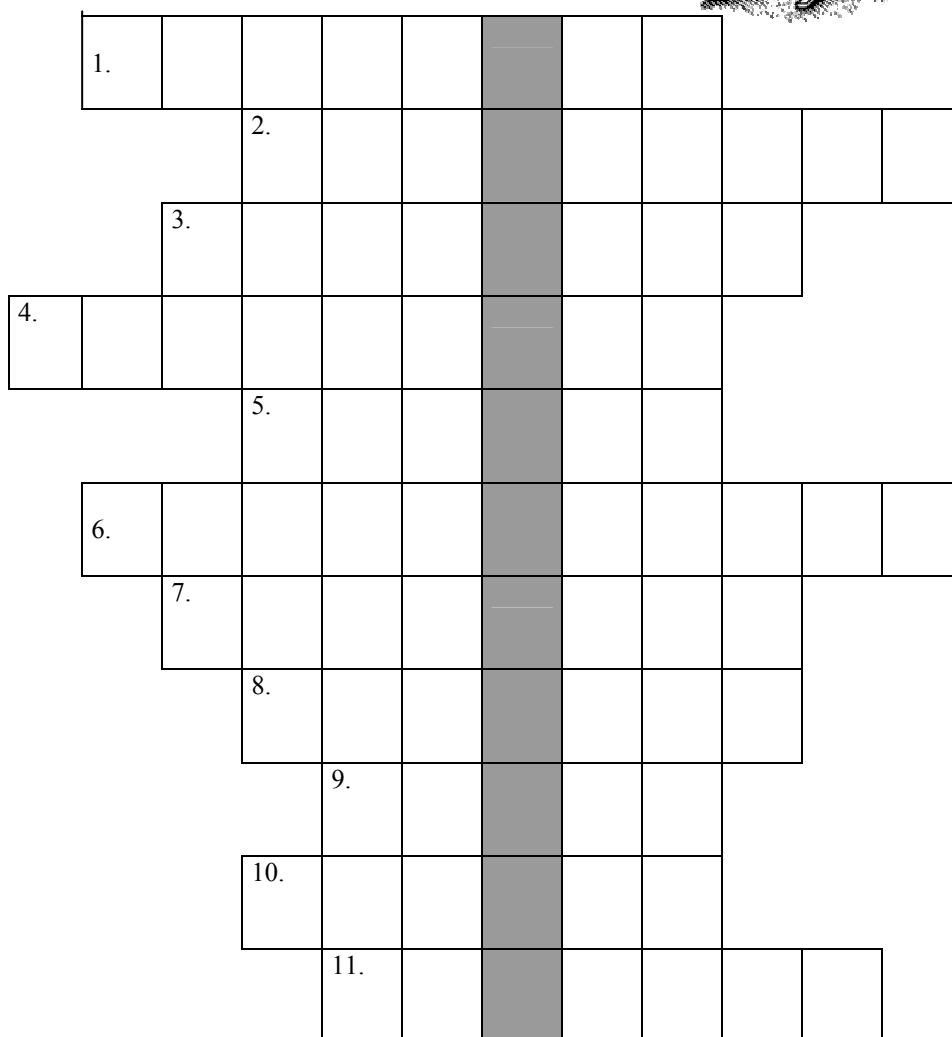
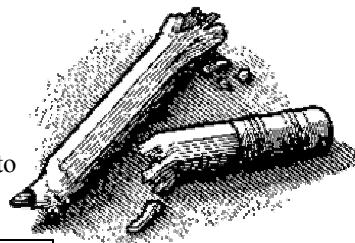
Rešitve oddajte v uredništvo Krika.

Podelili bomo po tri prve, druge in tretje nagrade.

3× 1. nagrada: komplet pisal

3× 2. nagrada: svinčnik z radirko, ki zdrži celo šolsko leto

3× 3. nagrada: ošiljen svinčnik brez radirke

1. Pišemo ga o popotovanju.
2. Rojeni v letu 1993 so po kitajskem horoskopu ...
3. Katere vrste igra je Obuti maček?
4. Klic ...
5. Kaj je kupovala jecljavka v »Učni uri o jezikih«?
6. Hobi Tadeje Murn.
7. Najljubša žival Urške Ude.
8. Ime pokrajine, kamor se je odpravil svetovni popotnik Tomo Križnar po našem intervjuju.
9. Ime diskoteke, v kateri je bil prvi šolski ples v letošnjem šolskem letu.
10. Priimek laboranta na naši šoli.
11. ... iz opere.

RAZVEDRILO

ŠTEVILSKA KRIŽANKA

10 ŠTEVIL: 1640113872, 7213927957

6 ŠTEVIL: 153224, 523524, 377508, 165432, 259318

5 ŠTEVIL: 56182, 83983, 42121, 94047, 92742, 85264, 22122

4 ŠTEVILA: 2222, 1221, 8405, 5071, 9131, 9571, 3172, 1752, 4251, 4009

3 ŠTEVILA: 752, 746, 293, 123, 321

2 ŠTEVILI: 61, 56, 11, 92, 91, 21, 57, 38, 41

								8	
								2	
								5	
								3	
								9	
								0	
								4	
								6	
								1	
								7	

